

Kinh Đô Đào Hoa Nguyên

Contents

Kinh Đô Đào Hoa Nguyên	1
1. Chương 1: Lợn Rừng! Đừng Chạy!!	1
2. Chương 2: Nuôi Ngỗng, Mua Dê, Trồng Rau	4
3. Chương 3: “người Là Ai?”	7
4. Chương 4: Người Ở Chung	11
5. Chương 5: Cuộc Sống Như Vậy A...	14
6. Chương 6: Kinh Thành Bình An	17
7. Chương 7: Phụng Hoàng? Khổng Tước?	20
8. Chương 8: Đêm Trung Thu Rực Rỡ	23
9. Chương 9: “tiểu Sinh, Không Nên Quá Thân Thiết Với Thúc Thúc Quái Dị...”	26
10. Chương 10: “người Này Xấu Nữ Nhân!”	29
11. Chương 11: Chết Tiệt Thương Viên A	33
12. Chương 12: Vì Vậy, Làm	36
13. Chương 13: Đại Kết Cục	39

Kinh Đô Đào Hoa Nguyên

Giới thiệu

Thể loại: chủng điền văn, xuyên không, cổ trang, 1×1, HE. Edit: Lạc Phong Cô VânTình trạng: 13 chương – hoàn. Tại

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kinh-do-dao-hoa-nguyen>

1. Chương 1: Lợn Rừng! Đừng Chạy!!

Nơi đây là Tiêu quốc, Tiêu là quốc họ. Kinh đô tên Bình An, nó làm Hạ Thu nhớ tới cố đô Kyoto của Nhật Bản. Tiêu quốc này phồn hoa hơn bất cứ một triều đại lịch sử nào của Trung Quốc, mượn giấy và bút mực mà nói, bình dân trung đẳng đều có thể mua được dễ dàng. Hiện tại Tiêu quốc đang trong thời kỳ nông nghiệp phát triển cực thịnh, buôn bán cũng rất phát đạt. Lúc trước khi biết đây là thế giới mình sống lại, Hạ Thu đúng thật là cảm thán một phen.

Trên phiên đại lục này không chỉ có mình Tiêu quốc, còn có Tây Khung quốc, Minh quốc, Bắc Lam quốc, Dương Sơ quốc. Năm quốc ngược lại không hề có phân tranh.

ĐôngNamlà Tây Khung, Đông là Tiêu quốc, Tây là Dương Sơ,Namlà Minh, Bắc là Bắc Lam. Qua Bắc Lam là một mảnh rừng rậm nguyên thủy, qua rừng rậm theo như dân đại lục gọi là một ít bộ lạc man di. Tục truyền kỳ thật phiên đại lục này rất rộng, rộng đến mức người không thể nào biết được còn có nước nào khác tồn tại ở đây. Phía Tây là núi tuyết cao cao. PhíaNamlà một vùng biển rộng với vô số đảo nhỏ. Mà phía Đông cũng rất gần biển.

Hạ Thu nghĩ, địa hình này rất giống Trung Quốc, có khi qua phía Bắc, thật sự có tộc người giống người Nga. Mà biển rộng, chắc chắn cũng còn những đại lục khác nữa, chỉ có điều kỹ thuật tạo thuyền của năm nước còn rất lạc hậu, không thích hợp để viễn dương.

Phương diện lạc hậu nhất chính là đội thuyền của năm nước đều được đóng rất lớn, rất hoa lệ, nhưng thời gian sử dụng lại cực ngắn.

Hạ Thu vốn là kỹ sư thiết kế cao cấp của một công ty ở thế kỷ 21, nam nhân thành đạt hơn 30 tuổi. Bị cuốn vào xung đột trong nội bộ công ty, không ngờ lại xuyên qua nhập vào xác tiểu tử 17 tuổi cũng tên là Hạ Thu, có điều thân thể này nhìn thế nào cũng chỉ như mới 15 tuổi, rõ ràng là do dinh dưỡng không đầy đủ. Xuyên qua cũng tốt, ở thế giới đó cũng chẳng có gì để hấn lưu luyến, đứa con mà hấn yêu thương lại không phải là con ruột của hấn. Đã có thể sống lại, thì liền an phận sống cả đời này a, may mắn hấn không xuyên vào thời loạn thế nào đó, nếu không sống chưa được vài ngày lại đã chết rồi. Hấn cũng không ngốc đến mức đem mấy phát minh từ hiện đại đi rêu rao trước bàn dân thiên hạ. Như vậy, hấn đâu còn những ngày yên bình mà sống, đồng thời, đánh vỡ cân bằng của một thời đại, cái giá phải trả cũng vô cùng lớn.

Phụ thân của thân thể này chết đi, hấn đến phủ Ngự sử trung thừa thông báo một tiếng, từ đó về sau, rừng hoa đào này do hấn tiếp nhận chăm sóc.

Nói đến rừng hoa đào phía Bắc thành, có rất nhiều truyền thuyết, mà truyền lưu phổ biến nhất là rừng đào này do tiên nhân trồng nên, tiên nhân đó hàng năm vào lúc hoa đào nở rộ sẽ tới uống rượu dưới gốc cây, vì nhân gian se duyên kết duyên. Mà cách nhiều năm sau, rừng đào này thành nơi dạo chơi ngày xuân của hoàng tôn quý tộc, quan viên trong triều, hoặc sĩ tử khắp nơi..v.v.. cũng vì thế mà trở thành điểm ngắm trông của các tiểu thư chưa xuất giá.

Ba ngày du xuân sau thường sẽ truyền ra, tiểu thư nhà ai vừa ý công tử nhà ai, công tử nhà ai trèo cao vương thất vân vân và vân vân. Mà Hạ Thu từ nhỏ cùng với phụ thân vừa mới qua đời kia chính là dong hộ của rừng đào này. Nói là dong hộ, tức là mỗi mùa xuân khi hoa nở thì dọn sạch lá rụng, quét tước đình đài, thêm đá. Hơn nữa, còn phải chăm nuôi mấy con thiên nga [hay ngỗng trắng], đợi ngày du xuân thì thả chúng xuống hồ. [dong hộ: người chăm sóc, bảo vệ].

Chỉ có trước mùa xuân mới là lúc bận rộn, mà mấy ngày bận rộn đó quản gia Lưu Thành của phủ Ngự sử trung thừa đều sẽ phái người tới hỗ trợ, cho nên trên cơ bản tác dụng duy nhất của Hạ Thu chính là không để người không có phận sự vào rừng hoa đào, làm hỏng phong cảnh nơi đây. Có thể nói mỗi tháng cầm một lượng bạc, ngoại trừ tuần tra lâm viên ra thì không còn phải làm việc gì khác. Đối công việc béo bở như thế, Hạ Thu thập phần yêu thích.

Đợi đến lúc hoa đào nở, cả rừng hoa tựa như thiên đường nhân gian, đẹp đến dao lòng. Mà Hạ Thu xác thực rất thích rừng hoa đào, đến thế giới này đã ba năm, có lẽ cứ như vậy sống hết đời cũng không hấn là không thể.

“Đây là Lưu Văn Hạ – Lưu đại nhân, đại nhân, đây là con trai của Hạ Thiên, gọi Hạ Thu, từ nay rừng hoa đào sẽ do hấn tiếp nhận.” Quản gia phủ Ngự sử trung thừa bẩm báo.

Bận xem xét văn kiện, Lưu Văn Hạ không ngắt đầu, chỉ “Ừ” một tiếng liền bảo quản gia dẫn Hạ Thu đi. Quản gia hảo tâm nói:

“Hôm nay đại nhân thật sự bề bộn nhiều việc, vóc dáng người hơi nhỏ, nếu có chỗ nào không thuận tiện, hoặc là không đủ người thì cứ tới tìm ta là được. Ta là Lưu Thành – quản gia của Lưu phủ.” Lưu Thành nói.

Hoàng đế đem phiên rừng đào vốn không thuộc chức trách của Ngự sử trung thừa trông coi giao cho Lưu Văn Hạ, nhất định là cũng rất coi trọng rừng đào này.

Không có những người khác, chỉ có một mình trông nom rừng hoa đào, điểm này cũng hợp với ý của Hạ Thu. Hạ Thu thật sự cảm thấy mình già rồi, thích yên tĩnh không muốn bị quấy rầy. Lưu Thành nói sai người tới cùng hấn trông nom, nhưng Hạ Thu lại cự tuyệt. Chỉ đến mùa xuân, Lưu Thành mới phái người tới tu bổ lại rừng hoa đào. Không quá vài ngày liền chỉnh trang xong toàn bộ, hiện tại chính là chờ hoa đào nở hết, đám hoàng tôn quý tộc kia sẽ tới dạo chơi.

Nơi ở của Hạ Thu nằm ở rìa phía Bắc rừng hoa đào, chỗ đó không có người tới, bởi vì gần với khu vực săn bắn của hoàng gia. Vừa vào cửa chính là sảnh phòng đơn sơ, hai bên là phòng ngủ, vốn là Hạ Thu một gian, phụ thân một gian, bây giờ trống ra một gian, đối với vị phụ thân kia, Hạ Thu vẫn thực cảm kích hân hoan đối đãi tốt với mình suốt ba năm qua. Tiếp theo bên phải là phòng bếp, mùa đông có thể hun ấm giường, kế phòng bếp có một cái giếng nhỏ, nước giếng ngọt, có thể nấu cơm. Hạ Thu cảm thán: cuộc sống không bị ô nhiễm thật là tốt. Mà sau gian phòng là chuồng nuôi ngựa, qua nữa là nhà xí hân dựng, tương đối gần với bãi săn, vốn không có nhà xí, trước kia chủ nhân của khối thân thể này cùng với phụ thân của hắn đều vào rừng giải quyết, điểm này làm Hạ Thu không thể nào chịu được. Phụ thân bị hân huyền não không thuận theo không bỏ qua mới tùy tiện dựng một cái nhà xí.

Bây giờ một mình một người, từ nay về sau ngoại trừ cho đám ngựa kia ăn no cũng không còn chuyện gì cần phải làm, khu vực săn bắn của hoàng gia thì hắn không thể đi, chỗ đó là một mảnh rừng rậm nguyên thủy, thường xuyên truyền ra tiếng gầm rú của dã thú, Hạ Thu cũng không muốn mình thành thức ăn dã ngoại của đám mãnh thú. Về phần thức ăn, cứ mỗi năm ngày Hạ Thu sẽ vào kinh mua sắm một lần. Vì lo cho thân thể nhỏ bé này, Hạ Thu tính mua hai đầu dê, một đực một cái, đợi sau này thu hoạch ít sữa dê cho mình uống. Tuy thỉnh thoảng móc được một, hai quả trứng từ ổ ngựa, nhưng dinh dưỡng vẫn không đủ, cho nên, hắn vẫn cứ phải nghĩ biện pháp.

Nói tóm lại, Hạ Thu rất hài lòng với cuộc sống hiện tại của mình, vừa mở cửa, chính là hoa đào ngập mắt. Đợi khi hoa nở, chỉ cần đi quanh một vòng, cả người sẽ thơm đậm mùi thơm.

Tuy giờ chỉ có một mình, nhưng cũng không thấy quá tịch mịch. Hạ Thu tính toán kiểm tra lâm viên xong sẽ đi mua chút ít hạt giống rau quả trồng ở khu đất trống cạnh nhà. Trồng trồng rau, nuôi nuôi ngựa, cuộc sống cứ như vậy trôi qua thật tốt. Hơn nữa ngựa này cực kỳ dễ nuôi, cá trong hồ cũng rất phong phú, có thể cho đám ngựa no bụng. Lúc rảnh rỗi, Hạ Thu cũng sẽ tìm cách bắt vài con cá ăn đỡ thèm.

Hiện tại đào đã ra nụ, sắp sửa nở rộ. Việc Hạ Thu cần làm chính là tuần viên, đợi đến ngày đó sẽ có người đem đồ ăn, rượu ngon tới đặt trong đình, nước trong hồ là từ trảng săn chảy vào, xuyên qua kinh đô nhập vào biển rộng, cho nên hồ ở đây rất lớn, đội thuyền đã sớm tu sửa chỉnh lý tốt sẽ tới đây đợi các quý tộc đến. Thuyền kia thật đẹp, lụa mỏng rủ xuống, trang hoàng hoa lệ. Có thể lên thuyền đều là người có thân phận cực cao. Bên hồ rải rác một vài nhà đình, hàng năm đều có người đến đấu thơ, đối câu đối..v.v.!

Nhưng hết thấy những cái đó đều không liên quan gì tới Hạ Thu.

Cũng không lâu lắm, gió mát thoảng qua mang theo hương hoa trắng tấp bay vào Bình An. Hoàng tộc, quý sĩ, phú giáp thương nhân sớm đã chuẩn bị tốt khởi hành tới rừng đào, khi ấy, vì bảo vệ những người này, hoàng đế cũng đã sớm phái quân đóng ở bìa rừng, như vậy cũng có thể ngăn chặn một ít tiểu dân tiến vào.

Những tiểu thư khuê các đều sẽ mang theo điểm tâm do chính tay mình làm đến cùng thưởng thức, xem như một cuộc thi nhỏ giữa các vị tiểu thư. Đồng thời, nữ tử chưa xuất giá cũng có thể thừa dịp dạo chơi chọn lựa người mình thích. Mà những nam nhân kia một là được no bụng, hai là được ngắm nhìn đã mắt, vì thế cũng càng thêm khoe khoang tài nghệ của mình. Tài nghệ càng cao, đội thuyền người đó đứng càng được tán thưởng.

Nhưng mà, hết thấy những điều đó, vẫn không hề liên quan gì tới Hạ Thu. Kiếp trước, hắn cho rằng có thể ngủ đủ đến tự tỉnh là một việc vô cùng hạnh phúc, cho nên hiện tại, Hạ Thu đã cảm thấy mình thập phần hạnh phúc. Đợi qua ba ngày, mọi người về hết thì dọn dẹp thoáng qua rừng hoa đào, đuổi ngựa về chuồng, sau đó sẽ không cần phải dậy sớm nữa. Vì thế, lúc này Hạ Thu thực sự rất vui vẻ, qua hôm nay những người kia sẽ rời đi, hắn cũng có thể ngủ một giấc thật ngon lành a.

Chỉ tiếc, rắc rối rất nhanh đã tới rồi.

Hạ Thu bị thanh âm sâu trong vườn đánh thức, thân phận của hắn đương nhiên không thể xuất hiện trước mặt đám người kia. Điểm này, hắn hiểu rất rõ. Nhưng mà một ít thanh âm không hài hòa hoàn toàn phá hủy không khí tĩnh lặng xung quanh. Nghe thấy có tiếng động trong phòng bếp, Hạ Thu giật mình cả kinh! Nhà mình có trộm? Cẩn thận tới gần phòng bếp, tay cầm ghế, nhẹ nhàng đẩy cửa, nhưng cửa phòng bếp rất không nể tình phát ra tiếng ‘kéo kẹt’ kinh động bên trong.

Yên lặng giây lát.

Thứ bên trong cùng Hạ Thu người nhìn ta, ta nhìn người. Hạ Thu thầm kêu một tiếng nguy to! Lợn rừng như thế nào lại lọt vào nhà mình? Đám quý tộc hoàng thất kia vẫn chưa đi, nếu để con lợn này xông vào rừng hoa đào, vậy thì xong đời. Huống chi, nhìn xem, hần cũng không phải đối thủ của nó a!

Rầm, Hạ Thu đóng mạnh cửa! Lợn rừng bị kinh hãi húc mạnh vào cửa, đáng thương Hạ Thu bị húc tới lực phủ ngũ tạng đều đảo lộn. Chết cũng không thể để nó xông ra! Nếu không hần nhất định sẽ rơi đầu!

Bi ai chính là con lợn kia lại chạy ra được, Hạ Thu hung hăng ném ghế, trực tiếp đập vào đầu nó, lợn rừng dừng lại hung dữ nhìn về phía Hạ Thu, trái tim hần thoáng chốc ngừng đập! Thầm kêu không ổn, con lợn kia xông về phía hần, Hạ Thu một tay ấn đầu nó xoay người nhảy lên, đáng thương Hạ Thu, hần đã quên, đây sớm đã không phải thân thể khỏe mạnh của hần trước kia, thân thể hiện tại vừa gầy vừa yếu. Kết quả, Hạ Thu nhảy ra sau lưng lợn rừng, vũng vàng ô mị lấy mình nó, lợn rừng giận dữ, đập đập chân muốn vung Hạ Thu ra. Vung không được, lợn rừng tức giận hướng về rừng hoa đào phóng đi.

Hạ Thu khóc không ra nước mắt: trời muốn diệt ta.

Hần mới sống được 3 năm ở thế giới này, còn muốn hảo hảo mà sống, không ngờ ông trời lại không thương hần! Không giết chết hần không bằng lòng sao!

Người muốn ta chết, cũng đừng để ta xuyên qua a!!! Hạ Thu âm thầm gào thét trong lòng.

Lông mao cứng trên người lợn rừng đâm vào da Hạ Thu. Hạ Thu khó chịu, lại nghe thấy từng đợt thét chói tai. Hạ Thu hô to:

“Mọi người mau tránh ra! Con lợn này điên rồi!”

Rừng hoa đào, lợn rừng mang theo Hạ Thu mạnh mẽ đâm tới, khiến xung quanh người người thét lên. Tiếng thét chói tai càng khiến lợn rừng thêm điên cuồng!

Lưu Thành thấy người trên lưng lợn rừng, nội tâm chấn kinh. Xong rồi! Lúc này sao lại xảy ra chuyện như vậy chứ? Xong rồi, xong rồi....

Trọng tâm của Hạ Thu dần dần không ổn, bỗng chốc bị lợn rừng quăng xuống đất, trước mắt tối sầm, ngất đi_____

2. Chương 2: Nuôi Ngỗng, Mua Dê, Trồng Rau

Khi Hạ Thu tỉnh lại, trước mắt không phải là phòng của mình. Sau khi tỉnh chỉ thấy lão quản gia Lưu Thành..

“Lưu quản gia.....” Hạ Thu có chút suy yếu.

“Ai nha, đừng động dậy, phải nghỉ ngơi vài ngày đã!” Lưu Thanh vội dè hần xuống.

“Nơi này là chỗ nào a?”

“Nơi này là Lưu phủ. Ai, mạng người lớn! Đại nhân nhà ta cầu hoàng thượng khai ân mới bỏ qua cho người!”

Bất tri bất giác đã nợ người ta. Haiz_____

“Không ai bị thương a?”

“Không có! Hình bộ cùng Binh bộ hai vị thị lang bắt được súc sinh kia liền đánh chết.”

“Không có là tốt rồi! Đều tại ta không chú ý để con lợn kia chạy vào.”

“Cái này cũng không trách người, có thể là mùi thơm của thức ăn dẫn súc sinh kia tới đi. Người trước nghỉ ngơi, qua hai ngày lại trở về.”

“Vậy...vậy...Lưu đại nhân...”

“Đại nhân nói, người vẫn tiếp tục coi sóc rừng hoa đào, nhưng phải an bài hai người biết chút công phu quyền cước tới trông cùng, tránh cho lại có thứ gì đó chạy xuống phá hư rừng đào.”

“Phiền ngài thay ta cảm ơn Lưu đại nhân!”

“Nghỉ ngơi đi, lát nữa sẽ mời đại phu tới kiểm tra xem!”

“Cảm ơn Lưu quản gia!”

Hạ Thu cứ tưởng là mình chết chắc rồi! Dù cho không bị lợn rừng giết chết thì cũng bị hoàng đế chém đầu! Không ngờ.....Vị Lưu đại nhân này thật là người tốt, chỉ là một dong hộ mà cũng bảo vệ, nhân tình này, xem như thiếu nợ. Từ nay về sau, có cơ hội nhất định phải trả.

Mấy ngày ở Lưu phủ, nhi tử của Lưu Văn Hạ – Lưu Sinh luôn vụng trộm trốn sau cửa dò xét hần. Hạ Thu chủ tâm trêu chọc nó. Lưu Sinh nho nhỏ đáng yêu, làm người ta vô cùng yêu thích. Hài tử có một đôi đào hoa nhân, lớn lên nhất định là cái yêu nghiệt, nhìn đứa nhỏ như vậy, hiển nhiên thê tử đã mất của Lưu Văn Hạ chắc chắn là khuyh quốc khuyh thành.

Qua hơn mười ngày, thân thể Hạ Thu khôi phục gần như cũ, Lưu Thành phái một chiếc xe ngựa đưa hần trở về, lúc về nhà, mới phát hiện cạnh nhà hần nhiều thêm một gian nhà nữa. Hai nam tử giống nhau như đúc đi ra chào đón!

“Người là Hạ Thu a! Ta là Lôi Thanh, hần là đệ đệ của ta – Lôi Minh!” Nụ cười của nam tử tràn đầy thiện ý, làm cho người ta không thể chán ghét.

“Xin chào!”

“Từ nay về sau chúng ta sẽ cùng nhau trông nom rừng đào! Thương tích trên người người thế nào?” Lôi Thanh nói.

“Tốt hơn nhiều rồi!”

“Tối nay tới nhà ta ăn cơm đi! Chúng ta làm thịt hầm cách thủy, người nhất định sẽ thích.”

Vì từ nay về sau có thể thoải mái sống chung, Hạ Thu đồng ý rồi.

Hai huynh đệ này là một cặp song sinh, nhưng cũng không khó phân biệt, đệ đệ có một nốt ruồi mờ ở khóe mắt, Hạ Thu chuyên dựa vào nó mà phân biệt hai huynh đệ. Bọn họ tuổi cũng không lớn, mới 20 tuổi.

Mùa xuân tiết trời càng ngày càng ấm áp. Hạ Thu đánh tiếng mời hai huynh đệ vào thành. Nghe hần nói muốn vào kinh, Lôi Minh đồng ý cùng Hạ Thu đi. Bảo là muốn mua chút rượu, một ngày không rượu hần toàn thân đều khó chịu. Trên xe ngựa, Lôi Minh hỏi:

“Hạ tiểu đệ muốn vào thành mua cái gì?”

“Mua một ít hạt giống rau quả về trồng. Thuận tiện mua hai con dê!”

“Dê! Dê rất đắt mà! Không biết mua dê về làm gì?”

Ta cũng không thể nói cho người biết ta mua dê về để lấy sữa uống a, Hạ Thu tùy tiện tìm có trả lời qua loa cho xong chuyện.

“Bất quá, thực nhìn không ra người đã 17 tuổi! Ta còn tưởng người chỉ có 15 thôi a. Ha ha!”

Sắc mặt Hạ Thu tối sầm. Xem ra sau này hần phải rèn luyện thân thể nhiều hơn mới được.

Tiền dự trữ là do phụ thân lưu lại, mua hai con dê khỏe mạnh cơ hồ hao mất phân nửa, làm Hạ Thu lại một hồi xót lòng. Tuy nói mỗi tháng một lượng bạc là con số không nhỏ, nhưng Hạ Thu vẫn phải tính toán vì tương lai sau này của mình, dù đã định sống một mình cả đời, nhưng đầu thế mãi ở rừng đào, trên người có tiền, nếu có đất có phòng ở thì càng tốt, nửa đời sau của hần sẽ không còn gì phải lo lắng. Như vậy, trước năm 40 tuổi, hần có thể rời khỏi nơi đây, tìm một thôn quê yên tĩnh bình an sống hết một đời.

Về đến nhà, hai huynh đệ Lôi thị gọi Hạ Thu buổi tối đến nhà mình ăn cơm. Hạ Thu nói không tiện quấy rầy, từ chối không sang. Trong vô thức, Hạ Thu lần tránh hai người mới tới này, không muốn cùng bất luận kẻ nào liên hệ. Tuy không rõ lắm, nhưng huynh đệ Lôi thị thực sự không bắt buộc, chỉ cho rằng tính tình Hạ Thu có chút kỳ quái.

Ngày thứ hai, Hạ Thu đem hai con dê thả ra ngoài bãi cách rừng đào không xa ăn cỏ. Cỏ non mùa xuân rất tốt cho dê, huống chi, hai con dê này cũng không gầy.

Tự mình làm việc mới có thể cơm no áo ấm. Cửa phòng bếp nhà Hạ Thu từ sau khi bị con lợn rừng chết tiệt kia phá hỏng thì vẫn chưa sửa lại. Đêm qua phải chèn gậy chống cửa bếp một đêm cũng vì phòng ngừa dê chạy mất, hôm nay nhất định phải sửa.

Hôm nay có rất nhiều việc cần phải làm. Chuồng ngỗng sau phòng bếp phải xây thêm một gian cho dê, nền chuồng phải lát gạch cùng bỏ thêm một chút rơm rạ. Lôi thị huynh đệ muốn giúp đỡ, lúc này đây Hạ Thu đương nhiên không từ chối, việc duy nhất hẳn có thể làm chỉ là làm một bữa thật ngon chiêu đãi hai huynh đệ họ.

Bận rộn một hồi, cũng đã hao hết cả ngày. Hạ Thu làm không xong, tức giận mặc kệ cửa phòng bếp, Hạ Thu không biết, hẳn như vậy quả thật rất trẻ con.

Sáng nay hẳn đi Bình An thành mua chút thịt cá, tính đợi lát nữa mời hai huynh đệ Lôi thị. Vậy là xem như làm một bữa cơm tối thịnh soạn a, dù sao thịt cá mua trong thành đều rất tươi ngon.

Lôi thị huynh đệ giúp Hạ Thu xây chuồng dê, Hạ Thu đem cá cùng đậu nấu thành súp đặc, xào cà chua cùng khoai tây cay. Lúc trước nhìn thấy khoai tây, Hạ Thu thật đúng là lắp bắp kinh hãi. Chỉ tiếc là rất nhiều người không biết khoai tây có thể nấu theo rất nhiều cách, hơn nữa cũng vì sản lượng rất lớn, cho nên cũng không đắt; ngoài ra còn thêm sườn xào chua ngọt, thịt hầm cách thủy, cộng thêm rau trộn! Vừa gấp vào miệng, Lôi thị huynh đệ kinh hô khen không dứt miệng!

“Hạ Thu huynh đệ, trù nghệ của người quả thật còn hơn cả ‘Túy Hương các’ a!”

Túy Hương các là tửu lâu nổi danh nhất kinh đô. Y Hạ Thu xem thì có thể coi như nhà hàng cấp năm sao, đi vào đó đều là người có tiền, không có tiền thì chỉ có thể đứng ngoài ngửi hương.

“Đây đều là gia phụ dạy cả, may được hai vị ca ca yêu thích! Ăn nhiều một chút, Hạ Thu còn cảm tạ hai vị ca ca đâu!” Hạ Thu nói, lại rót thêm rượu cho hai huynh đệ họ, còn hẳn thì tất nhiên là không uống rượu.

Một bữa ăn vui vẻ thoải mái, ngăn cách trong lòng trải qua bữa tiệc này cũng theo đó tiêu tan. Thời gian còn dài, hàng xóm còn bền lâu.

Hôm sau, Hạ Thu như thường dậy sớm thả dê, còn đám ngỗng mập kia thì không cần đuổi, chúng cũng tự động quen thuộc chạy đến hồ, Hạ Thu chỉ cần đi theo tới đó thôi.

Sau đó Hạ Thu đi quanh rừng đào một lần, thấy hết thấy không có gì bất thường mới yên tâm trở về, lúc trở về, lơ đãng quay đầu nhìn lại.

Đào hoa tận tàn, lại một xuân qua.

Cười khổ một tiếng, nhìn Lôi thị huynh đệ luyện quyền cước, liền nhàn nhã phơi nắng đi.

Lúc về, Hạ Thu múc ít nước tưới mấy luống rau hẳn trồng bên phải cách giếng không xa, đợi khi chúng nảy mầm lớn lên là hẳn có thể bổ sung thêm chút thức ăn.

Lôi thị huynh đệ đối với những việc làm của Hạ Thu có điều khó hiểu, cho rằng Hạ Thu vì không có tiền, hỏi, mới biết được không phải.

Thời gian từng ngày từng ngày trôi qua, cuộc sống bình an vô sự, Hạ Thu cùng huynh đệ Lôi thị cũng dần thân quen. Thỉnh thoảng lại cùng nhau ăn uống một phen.

Hạ Thu mỗi ngày trông ngóng, dê mẹ cũng rất nể tình mang thai. Hạ Thu hưng phấn đem nó xem như bảo bối mà chăm sóc, sợ có gì sơ xuất còn đặc biệt đi tìm người chuyên nghề chăn dê để lãnh giáo kinh nghiệm. Thấy hẳn như vậy, Lôi Minh cười mắng:

“Hạ Thu a, trông người như thế người ta còn tưởng nó là lão bà của người đâu!”

Hạ Thu trong lòng thầm hừ hừ mắng lại Lôi Minh một phen.

Nhưng mà làm cho Hạ Thu càng kinh hỉ chính là có một ngày, hẳn phát hiện trong bầy ngỗng lại nhiều thêm một con ngỗng con. Từ đó, khéo miệng hẳn cả ngày nhếch lên, cuộc sống phát triển không ngừng, sôi

nổi bưng bưng. Thế nhưng mỗi ngày hẳn đều đi xem chúng có đẻ thêm trứng hay không a. Con ngỗng con này lại từ đâu chui ra được chứ? Không cho lũ ngỗng kia ấp trứng là sợ bầy ngỗng tăng nhanh quá mức.

Đầu hẳn chợt lóe! Dem ngỗng to bán, giữ lại ngỗng con. Ngỗng cũng sẽ già, như vậy im lặng đổi đi, phỏng chừng không ai biết được. Hơn nữa, ngỗng bán cũng rất được giá, có khi còn có thể bù lại tiền mua dê.

Nói là làm, nhưng Hạ Thu sẽ không ngốc đến mức nói cho người ta ngỗng này là ngỗng ở rừng đào, bằng không ai dám mua a! Đây chính là ngỗng của hoàng đế! Là mang huyết thống cao quý! Chỉ tiếc trong mắt Hạ Thu, ngỗng chính là thức ăn. Thậm chí còn là thứ đáng giá.

Vô thanh vô tức, Hạ Thu bắt đầu di hoa tiếp mộc. Đợi đến mùa xuân sang năm, ngỗng con đã lớn. [di hoa tiếp mộc: âm thầm trao đổi]

Hạ Thu nhờ người tìm người mua. Người mua khó tìm, lại thêm thịt ngỗng rất ít, tuy rằng thịt ngỗng không dễ ăn, nhưng bởi rất ít, cho nên vẫn tương đối trân quý. Vì vậy, người có tiền mua cũng rất hiếm. Hạ Thu không ra mặt, chỉ nói là chủ nhân của mình nuôi trong nhà, chủ nhà chuyển đi, nên mới tìm người mua.

Hạ Thu đợi tận nửa tháng mới tìm được người mua. Trong thời gian đó, Hạ Thu lại có thể ấp thêm một ít ngỗng, số trứng không thể ấp còn lại tất nhiên là toàn bộ kính hiến vào bụng mình.

Hạ Thu thừa dịp huynh đệ Lô thị đi Lưu phủ lĩnh tiền liền bắt năm con ngỗng bỏ vào xe xuất phát.

Năm con ngỗng hẳn bán được 15 lượng bạc, người mua là đại hộ phú gia, vung tay trả tiền không chớp mắt, cũng vì bọn họ mua chỉ là để cho khách tới chơi ngắm nhìn mà thôi, cộng thêm tiền công tháng này là 16 lượng 2, Hạ Thu cười toe cả nửa ngày. Thẳng đến:

“Hạ Thu a, sao ta lại thấy đám ngỗng này là lạ?”

“Lạ cái gì?!” Hạ Thu có chút chột dạ.

“Vì cái gì lại có thêm mấy con ngỗng con a?”

“Nó dễ thôi!”

“Thì ra chúng còn dễ được a, ta còn không biết đâu...”

“Đương nhiên rồi, bằng không mấy con ngỗng con kia từ đâu mà ra chứ?”

“Cũng đúng, nhưng sao ta vẫn thấy là lạ...”

“Được rồi, ta phải đuổi chúng ra hồ! Giúp ta trông mấy con dê kia đi!”

“Ừ!”

Hạ Thu kinh hãi một hồi, nếu để cho người khác biết hẳn đổi ngỗng lấy tiền riêng, phỏng chừng sẽ gặp họa mất đầu. Xem ra phải rất lâu nữa mới có thể bán tiếp, tốt xấu gì thì chúng cũng thuộc về hoàng đế a.

3. Chương 3: “người Là Ai?”

Nhìn rau xanh mình trồng mọc tươi tốt, chỉ có một mình hẳn, cũng không cần phải vào thành mua thức ăn, lại nhìn bụng dê mẹ càng ngày càng lớn, Hạ Thu cũng vui sướng theo. Thấy quả đào sắp chín, Hạ Thu bỗng nảy ra một ý.

Hạ Thu hỏi:

“Lôi Thanh ca, người biết Lưu đại nhân thích gì không?”

“Lưu đại nhân? Lưu Văn Hạ đại nhân? Không biết, người hỏi cái này để làm gì?”

“Ta định tặng chút quả đào cho Lưu đại nhân và Lưu quản gia.”

Khi đào chín, hoàng đế cho phép hầu thị của các đại thần vào trong vườn hái quả. Lưu quản gia năm nay cũng vì thế mà riêng tới xem xét. Quả đào sai trĩu cành, Hạ Thu cũng hái một ít để ướp.

“Không biết, Lưu đại nhân hình như rất bận, hay người đi hỏi Lưu quản gia thử xem a.”

Xem ra bọn họ cũng không biết Lưu Văn Hạ thích gì.

Hạ Thu ôm rổ chọn quả đào tươi mới, cộng với vài quả trứng ngỗng to cùng rau quả mình trồng đi tới Lưu phủ. Lưu quản gia nhận quả đào nói cảm ơn, Hạ Thu rảnh rỗi liền ở lại cùng Lưu quản gia Lưu Thành hàn huyên trong chốc lát.

Lưu Văn Hạ quả thật là rất bận, đôi khi ngay cả bữa tối cũng không kịp dùng đã vào thư phòng khiêu đèn tiếp tục làm việc.

Hiện tại thái bình thịnh thế, còn nhiều việc cần phải làm như vậy sao? Hạ Thu không mở miệng hỏi, những chuyện này cũng không phải là việc hần nên hỏi, chỉ đương Lưu Văn Hạ trung tâm vì dân vì nước.

Lưu Văn Hạ xác thực là một vị quan tốt, hơn nữa còn là thanh quan. Người hầu trong Lưu phủ rất ít, càng đừng nói đến hộ vệ canh cửa, dân chúng cũng khen ngợi không ngớt.

Hạ Thu tại trước khi trời tối thì về tới rừng đào, thật bất ngờ, ngỗng đều tự đi về chuồng. Điểm này, Hạ Thu một chút cũng không thấy lạ, đám ngỗng đã quen, nhắm mắt lại cũng có thể chạy về ổ của mình. Hạ Thu men theo bờ hồ đi trở về, đột nhiên mùi máu tanh bay tới hấp dẫn sự chú ý của hần, nhưng Hạ Thu lại trực tiếp lách qua.

Linh hồn của hần đã hơn 30 tuổi, sóng gió gặp qua không thiếu, nam nhân mặc hắc y kia toàn thân là máu, nếu muốn giữ vững cuộc sống yên bình hiện tại thì đừng động lòng trắc ẩn đi quản việc không liên quan đến mình, bằng không về sau chắc chắn sẽ phải chịu đủ rắc rối.

Hạ Thu coi như không thấy, trực tiếp bỏ qua, không phải hần lạnh lùng, mà đây là cách duy nhất để bảo vệ bản thân an toàn trong thế giới này. Lúc về, chào hỏi hai huynh đệ Lôi thị thì qua chuồng dê kiểm tra một lượt, dê mẹ kia bụng càng lúc càng lớn, đi đường cũng không ổn, mỗi ngày đều phải tỉ mỉ chăm sóc. Hạ Thu vẫn như trước tắm rửa xong thì sớm đi ngủ.

Rất yên tĩnh, rất yên tĩnh. Ngày 15, trăng sáng vô cùng.

Rốt cục, giờ Tý [23h-1h], Hạ Thu xoay người xuống giường, nương ánh trăng đi ra ngoài. Nam nhân kia vẫn còn ở đó, một mực hôn mê bất tỉnh.

Ai. Quả thật là không cách nào thấy chết mà không cứu được. Vận mệnh a! Nếu sau này vì y mà gặp phải phiền toái cũng xem như là chịu tội xen vào việc của người khác đi.

Thôi thôi.

Một đường kéo nam nhân về phòng mình, cẩn cẩn thận thận để tránh đánh thức huynh đệ Lôi thị. Gian nan đỡ y lên giường liền đi ra ngoài nấu nước.

Nấu nước sau, Hạ Thu thấy máu đã đông dính lại, bèn tìm kéo cắt bỏ y phục của y, giúp y chữa thương. Đến khi nhìn thấy vết thương trên ngực nam nhân, Hạ Thu vẫn nhịn không được run tay, cho tới bây giờ, chưa từng nhìn thấy miệng vết thương nào sâu như vậy, y còn có thể sống được sao?

Màn đêm buông xuống, Hạ Thu không cách nào yên giấc.

Đợi đến cửa bắc kinh thành vừa mở liền cầm bạc vào thành bốc thuốc, trời mới tờ mờ sáng, con đường vắng bóng người có vẻ thập phần tiêu điều. Hạ Thu không kịp thở chạy đến một tiệm bán thuốc ra sức đập cửa, dưới cái nhìn trợn mắt tức giận của tiểu nhị Hạ Thu mới vội vàng khom lưng cười cầu hòa.

Hạ Thu không dám dẫn đại phu về, chỉ miêu tả miệng vết thương, lấy thuốc cùng thuốc bôi rồi trở về. Sáng sớm đã thấy huynh đệ Lôi thị đang luyện quyền cước.

“Hạ Thu, dậy sớm vậy? Có việc gì thế?”

“Không có việc gì, nhờ cha ta, cha ta lúc còn sống mỗi sáng đều mua điểm tâm cho ta a. Ngứa miệng, liền vào thành mua chút ít điểm tâm ăn no bụng, nè, đây là cho các người, cảm!” Hạ Thu trợn tròn mắt nói dối. Đồng thời, đem điểm tâm đưa cho hai huynh đệ Lôi thị, Lôi thị huynh đệ đương nhiên không chút nghi ngờ vui vẻ nhận.

Vào nhà bôi thuốc bằng bó cho hắc y nam nhân xong mới qua chuồng thả ngựa ra ngoài. Đám ngựa lúc lắc chạy qua hồ.

Sắc thuốc là chuyện cực kỳ phiền toái. Nếu huynh đệ Lôi thị hỏi, hẳn thật sự không có lý do nào thích hợp. Nam nhân bên trong giờ phải dựa vào thuốc này treo mệnh, nếu hai ngày còn chưa tỉnh, e rằng sẽ không còn cơ hội sống sót.

Hạ Thu vì việc sắc thuốc, nghĩ đến nát óc. Cuối cùng Hạ Thu lựa chọn một chỗ cách bãi săn của hoàng thất không xa. Lựa chọn này rất nguy hiểm, nếu không phải không còn cách nào khác, Hạ Thu nhất định sẽ không tới gần chỗ này, trừ phi hẳn thật sự quá thèm mới lên núi làm bữa ăn thú nhỏ cùng hái ít rau dại có thể ăn được.

Trong rừng không thiếu bụi rậm, Hạ Thu dọc theo hồ nước đi thẳng lên phía thượng nguồn, chọn một chỗ bằng phẳng dựng bếp, xong xuôi, Hạ Thu lại thuận tiện xuống bờ sông bắt vài con cá nướng giải quyết vấn đề cơm trưa.

May mắn, Hạ Thu không dừng đến mảnh thú xuống bờ sông uống nước, ngược lại thỉnh thoảng sẽ thấy một vài con chuột hoặc khỉ chạy qua. Cứ vậy, Hạ Thu bình yên qua một buổi sáng.

Sau khi trở về, phát hiện huynh đệ Lôi thị không biết đi nơi nào, không thấy ở nhà. Điểm này thật đúng mong ước của Hạ Thu.

Mặc kệ thân quen bao nhiêu, lòng của hắn thủy chung đối người khác lập nên bức tường ngăn cách không thể vượt qua. Huống chi, đối với Lôi thị huynh đệ, ít nhiều có điểm mâu thuẫn, đây là cảm giác của hắn, vì bản thân khó lòng tin tưởng.

Hạ Thu cho nam nhân uống thuốc, cảm thấy có chút buồn ngủ. Đêm qua một đêm ngủ không ngon, bận rộn cả đêm quả thật mệt mỏi, bèn đóng cửa lại, ôm chiếu với chăn sang một gian khác trải xuống đất nằm ngủ. Ngủ một giấc thật sâu, đến tận khi trên cổ bị một thanh tiểu đao sắc bén dí vào mới tỉnh lại.

“Người là ai?” thanh âm trầm thấp khàn khàn.

“Hử? Đây chính là cách người đối đãi với ân nhân cứu mạng?” Hạ Thu không chút hoảng sợ nói.

“Ân nhân? Là người đã cứu ta?” nam nhân như trước không dời đao, nam hài gầy yếu trước mắt này hoàn toàn không một tia sợ hãi, ánh mắt đó căn bản không phải ánh mắt nên có ở một đứa trẻ. Cho nên, y không thể không hoài nghi!

“Là ta cứu người! Nhưng sau khi người khỏe, mời đi ngay cho!” Hạ Thu tức khắc thông báo. Hắn không thích phiền toái.

Nam nhân yên tâm thu hồi tiểu đao, một lần nữa lại nằm xuống giường. Bọn họ không hỏi tên họ của đối phương, bởi vì không cần thiết, đây là một việc ngoài ý muốn, chỉ là một hồi khách qua đường mà thôi.

Trong lòng hai người đều hiểu rõ.

Hạ Thu đứng dậy sắc thuốc, nấu một ít cháo thịt. Hắn nhìn hướng mặt trời, xem chừng bây giờ là hơn bốn giờ chiều. Hạ Thu dự định không đi đuổi ngựa về, cứ kệ chúng nó tự về chuồng, bỏ ít cỏ cho dê mẹ, kéo dê đực ra chỗ khác, lại đi hái ít rau cỏ, tối nay ước chừng như vậy là đủ.

Đến buổi tối, ngựa chưa về, Lôi thị huynh đệ cũng chưa về. Trong lòng Hạ Thu cảm thấy bất an, không lẽ bọn họ phát hiện gì đó nên đi báo quan rồi?

Không thể nào_____

Hạ Thu bưng cháo vào phòng, để nam nhân tự ăn.

“Uy ta!” khuôn mặt kiên nghị của y lãnh khốc nói một câu.

“A?”

Nam nhân ý bảo mình không có phương tiện, Hạ Thu nhận mệnh cầm thìa múc cháo đưa đến miệng y.

Nam nhân yên lặng ăn cháo thịt Hạ Thu nấu.

“Cháo người nấu?”

“Ừ.”

“Mùi vị không tệ.”

“Ừ....” Được người khen ngợi, Hạ Thu đương nhiên là rất vui vẻ.

“Nơi này là chỗ nào?”

“Rừng hoa đào?”

“Rừng đào của hoàng gia?”

“Đúng vậy.”

“Người là người bị lợn rừng quăng ngã giữa đào hoa yến?”

Nghe cảm y nam nhân nói, đầu Hạ Thu oanh một tiếng, mặt đỏ ửng. Hạ Thu chưa bao giờ biết thanh danh của mình đã sớm truyền ra ngoài, chuyện mất mặt như vậy phỏng chừng đã truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ.

Nhìn nam hài đỏ mặt trước mắt, nam nhân chợt cảm thấy thú vị.

“Ta tên là Thương Viễn.”

“Ta là Hạ Thu.”

Cứ như vậy, Thương Viễn tạm thời ở lại đây. Trời càng ngày càng tối, Hạ Thu cũng càng lo lắng, ngỗng chưa thấy về, mà Lôi thị huynh đệ cũng không thấy đâu. Hạ Thu đã tính đến trường hợp xấu nhất. Hắn chạy vội tới hồ. Đến hồ, Hạ Thu ngậy người, bên hồ chỉ còn lại bốn con ngỗng con, ngỗng to toàn bộ không thấy, đội thuyền neo bên hồ cũng thiếu mất hai cái. Dự cảm của Hạ Thu rốt cuộc thành sự thật.

Lôi thị huynh đệ mang đi tất cả ngỗng to, dùng hai thuyền chở đi!

Hạ Thu cảm giác ngũ lôi oanh đỉnh, vội vàng lừa bốn con ngỗng con về, báo cho Thương Viễn một tiếng liền chạy tới Lưu phủ.

.

Lưu phủ.

“Chuyện gì xảy ra?” Lưu tổng quản nói.

“Lôi thị huynh đệ đánh cắp tất cả ngỗng cùng hai thuyền!” Hạ Thu thở dốc nói.

“Cái gì? Ôi trời, sao lại xảy ra chuyện như vậy chứ?”

Lưu Thành dẫn Hạ Thu vào thư phòng, hướng Lưu Văn Hạ bẩm rõ sự tình từ đầu đến cuối, Lưu Văn Hạ nghe xong nhú mày một mỗi nói.

“Sáng mai ta qua một chuyến. Thành thúc trước đưa Tiểu Hạ về đi!”

“Dạ! Đại nhân!”

Trên đường trở về, Hạ Thu cảm thấy áy náy không thôi, gương mặt mệt mỏi của Lưu Văn Hạ khắc sâu trong đầu, từ sau chuyện lần trước, mình tựa hồ lại mang thêm rắc rối đến cho hắn. Năm nay thật sự là xui xẻo a.

Về đến nhà, Thương Viễn không hỏi nhiều, y quan sát thấy vẻ áy náy trên mặt Hạ Thu.

Hạ Thu nói: “Sáng mai đại nhân sẽ tới đây kiểm tra, người ở trong phòng tuyệt đối đừng để phát ra động tĩnh gì.”

Hạ Thu tìm vài bộ quần áo cũ của cha mình đưa cho Thương Viễn liền mệt mỏi đến trái phòng đi ngủ.

4. Chương 4: Người Ở Chung

Hôm sau, Hạ Thu đuổi dê đực ra ngoài, cho dê mẹ ăn cỏ xong, Lưu Văn Hạ dẫn theo người tới. Hạ Thu theo Lưu Văn Hạ vào nhà của Lô thị huynh đệ điều tra. Việc ngỗng bị trộm được giấu kín, cho nên rất ít người biết ngỗng nuôi trong rừng đào bị trộm, chắc hẳn đây cũng là ý của hoàng đế. Lưu Văn Hạ chăm chú cẩn thận tra xét từng góc, kiểm tra một lượt phòng ở mới đi vào phòng bếp, từ trong đồng khói bụi nhật lên một bộ quần áo còn chưa đốt hết liền dẫn người rời đi.

Hạ Thu có chút lo lắng, nhưng Lưu Văn Hạ không hề có ý khiển trách hẳn.

Lúc chiều, dê mẹ sinh, sinh ba con, lại chết mất một, Hạ Thu đau lòng cực kỳ, lại càng chăm sóc dê mẹ nhiều hơn nữa.

“Năm nay xui xẻo a...” Hạ Thu tự nói. Chẳng biết tại sao tâm phiền ý loạn, một việc lại một việc xảy ra. Hạ Thu cơ hồ có cảm giác thế giới này có phải là không dung được hẳn nữa hay không.

Buổi tối, trong phòng, Hạ Thu hung dữ nói với Thương Viễn:

“Tốt rồi thì đi ngay lập tức cho ta!”

Thương Viễn không thềm để ý đến Hạ Thu, tiếp tục ở lại hưởng thụ đồ ăn ngon. Hạ Thu mắng to:

“Gặp qua da mặt dày, chưa thấy qua dày như vậy.”

Khóe miệng Thương Viễn nhếch lên, mỉm cười, nhìn nam hài biểu tình phong phú giương nạnh múa vuốt thật rất thú vị.

“Lưu đại nhân gặp nguy hiểm!” Thương Viễn híp mắt nói.

“Cái gì?” Hạ Thu nhào người về phía trước, khẩn trương hỏi.

“Lưu Văn Hạ trong triều gây thù hằn rất nhiều, Tiêu quốc không cần Ngự sử trung thừa thanh liêm như thế! Thanh liêm của hắn cản trở đám hoạn quan, đại thần, cho dù là nhất phẩm đại thần, nhưng chức vị cao hơn hắn cũng không phải ít!”

“Ý của ngươi, đây hết thảy đều là ý của hoàng đế! Nực cười, nếu là ý của hoàng đế, Tiêu quốc cũng chẳng còn được mấy năm nữa!” lời của Hạ Thu nếu bị người nghe được chính là tội mất đầu, nhưng mà trước mặt hắn chỉ có mình y, Hạ Thu cũng không ngại cho y biết. Dù cho Hạ Thu ẩn ẩn cảm thấy nam nhân này cùng triều đình có liên quan.

“Ngươi thật là thú vị! Bất quá, vì sao lại quan tâm Lưu Văn Hạ như vậy?” trong triều quý tộc đại thần buộc tội Ngự sử trung thừa, quả thực là tiết mục ngàn năm không thay đổi_____

“Mắc mớ gì tới ngươi!” Hạ Thu hừ lạnh một tiếng. Từ xưa tới nay thanh quan không trường mệnh, nơi này chỉ sợ cũng không khác!

“Hắc hắc, ngươi thật quá thú vị! Lại cái gì cũng không sợ! Ngươi vẫn là không nên xen vào thì hơn, nếu không chính mình chết như thế nào cũng không biết.”

“Hừ!” Hạ Thu hừ lạnh một tiếng. Từ lúc lão tử ta cứu ngươi một khắc kia cũng đã đem mình đẩy vào hố lửa rồi.

.

Ngày thứ hai vào thành lấy thuốc, liền nghe được phố phường truyền lưu Lưu Văn Hạ bị cách chức. Phiên bản lưu truyền chủ yếu là cùng ngoại bang cấu kết đánh cắp cơ mật quốc gia.....Đại Lý tự bởi vì chứng cứ không đủ cho nên không cách nào động Lưu Văn Hạ_____

Lòng Hạ Thu tràn đầy khó chịu, không có lửa làm sao có khói, việc này tám phần mười là bị người ta cố tình bẻ cong. Lấy được xong, Hạ Thu chạy về rừng hoa đào, mặc dù hắn rất muốn biết Lưu Văn Hạ xảy ra chuyện gì, nhưng hiển nhiên bây giờ không phải là thời điểm nên đi hỏi thăm. Hạ Thu không phải tiểu hài tử ngây thơ không hiểu sự đời, lúc này xuất hiện sẽ chỉ gây phiền toái, cũng sẽ liên lụy đến Lưu Văn Hạ.

Trong lòng, chỉ có thể cầu nguyện cho vị thanh quan này có thể sống sót ra khỏi Bình An thành.

Hạ Thu trước sau như một ở trong rừng hoa đào hoàn toàn ngăn cách với ngoại giới. Ba ngày sau, Lưu Văn Hạ cùng con trai năm tuổi của hắn rời đến rừng đào. Bỏ đi quan phục, Lưu Văn Hạ có vẻ rất nhã nhặn thân thiết, nhưng đôi mắt mới 27 tuổi này lại bị triều đình mài đến thành thực cùng tang thương.

“Lưu đại nhân! Ta tới chuyển!” Không nghĩ cũng biết chuyện gì xảy ra! Ngầm giam lỏng, không cho phép rời khỏi địa giới Bình An, cũng không cho cùng triều đình triệt để chặt đứt liên hệ.

Một chiều này không biết là ai làm. Lưu Văn Hạ cả đời này phỏng chừng sẽ cứ như vậy bị giam trong vòng luẩn quẩn của triều đình.

Hành lý của Lưu Văn Hạ không nhiều lắm, hắn xưa nay ưa thích đơn giản. Dù cho đã xảy ra chuyện như vậy, hắn vẫn như trước trấn định. Mà một thân áo trắng cũng như cũ không hiện ra hắn đến tột cùng có bao nhiêu phiền muộn.

“Đến, Tiểu Hạ.” Lưu quản gia ngăn cản Hạ Thu, kéo Hạ Thu qua một góc, hướng Hạ Thu quỳ xuống nói:

“Tiểu Hạ! Lưu thúc cầu người một việc!”

“Mau đứng lên! Lưu thúc đây không phải chiết thọ ta sao! Mau đứng lên!” Hạ Thu kéo Lưu quản gia đứng dậy. Lưu quản gia – Lưu Thanh một phen lệ trào nói:

“Qua chiều hôm nay, ta phải cùng đại nhân nhà ta chào từ biệt! Đại nhân bị tiểu nhân ám toán, tiểu thiếu gia cũng đi theo chịu khổ, còn không cho phép mang theo gia phó. Ta đã già rồi, trong nhà còn có con cháu, cũng nên về qua thăm chút! Đại nhân nhà ta liền cầu người hỗ trợ chiếu cố!”

“Được! Được! Ta ứng!”

Hạ Thu cuống quýt chạy đến trước mặt Lưu Văn Hạ đề nghị hắn cùng nhi tử Lưu Sinh đến nhà mình ở, không cần phải ở nhà Lôi thị huynh đệ bỏ trống kia:

“Như vậy cũng dễ chiếu cố chút ít, hơn nữa ta cũng rất thích Tiểu Sinh!”

Lưu Sinh e sợ đem đầu vùi vào lòng Lưu Văn Hạ, vụng trộm liếc nhìn Hạ Thu, rất thẹn thùng. Nhưng Hạ Thu biết đứa bé này rất hiểu chuyện, ngày trước ở Lưu phủ, Lưu Văn Hạ suốt ngày vội vàng công sự, ít khi có thời gian cùng Lưu Sinh, nhưng Lưu Sinh lại rất thông minh, rất hiểu chuyện, không khóc không nháo, còn tự mình học chữ.

Đứa nhỏ như vậy, thật sự làm người ta đau lòng.

“Tiểu Hạ, ta đã giải chức quan, từ nay về sau gọi ta là Lưu đại ca đi.” Lưu Văn Hạ dặn Hạ Thu.

“Được! Lưu đại ca! Ngài cùng Tiểu Sinh đến ở nhà ta, nhà ta còn có một gian phòng trống đây!” Hạ Thu cũng không để ý nhiều, vội vàng dọn dẹp mấy thứ trong gian phòng đó ra, đem tất cả hành lý của Lưu Văn Hạ chuyển vào. Hành lý của Lưu Văn Hạ không nhiều, chỉ của hải tử tương đối nhiều. Trong phòng hắn vẫn còn giữ nguyên bàn và ghế, lại liền kề phòng bếp, mùa đông có hun ấm giường, mà phòng trống bên trái trước kia chỉ có một cái giường, một cái bàn và ghế.

“Để ta! Để ta! Tiểu Hạ đi nấu cơm tối đi!” Lưu Thành tiếp nhận.

“Được!”

Hôm nay thức ăn không tồi, Thương Viễn tâm tình rất tốt thay Hạ Thu đuổi ngỗng tới bên hồ, thuận tiện phơi nắng phơi nắng một chút. Đang lúc thập phần rảnh rỗi, thấy trong hồ có cá liền giúp Hạ Thu bắt 2 con. Hạ Thu vì thế tâm tình tốt lắm, không như mấy hôm trước mắng xéo bảo y mau mau cút đi nữa.

Hạ Thu thuần thực làm thịt cá, đánh vẩy, rửa sạch, vì có ba con, cho nên Hạ Thu chia ra hai con nấu canh, một con hấp; lại hái ít rau trong vườn để xào, đem rau hôm qua hái được bên cạnh khu vực săn bắn làm thành rau trộn, thịt khô mấy ngày trước vào thành mua cũng chưng lên, còn trứng ngỗng thừa một quả đem luộc cho đứa nhỏ ăn. Đồ ăn nhìn như đơn giản, nhưng từ biểu hiện mỗi lần ăn của Thương Viễn có thể thấy được ăn đồ ăn Hạ Thu làm quả thực chính là một loại hưởng thụ.

Cho nên, đợi khi Thương Viễn đánh giá ba người ngồi trước mặt, tìm Hạ Thu ngừng đập trong giấy lát, sau đó, mồ hôi lạnh chảy ròng.

“Bọn họ là ai? Vì sao lại xuất hiện ở nhà chúng ta?” Thương Viễn bắt mắt bấu môi.

Hạ Thu lập tức phản ứng, xem về mặt ba người nhất định là không quen biết, hơn nữa quần áo Thương Viễn mặc là của cha hắn, bộ dáng ‘ta là nông dân’ làm giảm đi không ít khí chất cao quý.

“Biểu ca! Mau ngồi! Vị này chính là đại nhân Lưu Văn Hạ mà ta nói với người! Từ nay về sau Văn Hạ đại ca sẽ ở cách vách chúng ta. Văn Hạ ca, đây là biểu ca ta Thương Viễn. Hôm qua mới đến, biểu ca tới khuyên ta cùng về nhà ở quê, nhưng mà chỉ bằng đại ân đại đức của Văn Hạ ca, Tiểu Hạ chắc chắn sẽ không rời đi.”

Lưu Văn Hạ đối Thương Viễn mỉm cười gật gật đầu.

“Hừ!” Thương Viễn hừ lạnh một tiếng ngồi xuống. Mặt Hạ Thu giật giật vài cái, tên Thương Viễn này thật tưởng mình là ai!

“Mọi người mau ăn cơm! Mau ăn cơm!”

Một bữa tối mà Hạ Thu vừa ăn vừa nơm nớp lo sợ, Lưu Văn Hạ tựa hồ ăn chẳng được no, hắn ăn rất chậm, không phát ra bất cứ một thanh âm nào, rất nhã nhặn. Lưu Thành thì tuổi cao, không chú ý nhiều, chỉ cần thận gấp thức ăn cho Lưu Sinh, tiểu hài tử không kén ăn, cho cái gì ăn cái nấy, Lưu Thành vừa trò chuyện với Hạ Thu vừa ám chỉ đứa nhỏ nhu thuận hiểu chuyện, nhớ chăm sóc nhiều một chút. Còn Thương Viễn tắc thập phần thô lỗ mồm to ăn uống. Bình thường cũng không thấy tướng ăn của Thương Viễn thô lỗ như vậy, cho nên hôm nay Hạ Thu thật sự là mở to hai mắt, Lưu Văn Hạ cùng Thương Viễn quả thực trở thành đối lập, một người thì vô cùng nhã nhặn, một người thì cực kỳ thô lỗ.

Sức khỏe của Thương Viễn khôi phục rất nhanh, xem Thương Viễn hành động không có vấn đề gì sau, Hạ Thu đem Thương Viễn đuổi tới phòng bên trái. Thương Viễn không tình nguyện vào ở phòng của cha Hạ Thu trước kia. Hạ Thu đun nóng nước xong ngay tại trong phòng bếp tắm rửa. Từ sau khi lợn rừng phá hỏng cửa bếp, hắn vẫn chưa sửa lại được. Vì vậy Thương Viễn rất dễ dàng xông vào, đúng lúc nhìn thấy Hạ Thu trần truồng. Hạ Thu đỏ mặt, vội dùng khăn che nửa người dưới, trừng Thương Viễn nói:

“Người đi ra ngoài cho ta!”

“Người cũng có gì đẹp mắt chứ_____lớn lên gầy như vậy_____”

“Đi ra ngoài!!Đi ra ngoài!!” Hạ Thu mặt đỏ tới mang tai, mặc dù về mặt tâm lý tuổi hắn đã hơn 30, nhưng cho tới bây giờ cũng chưa từng trần truồng trước mặt người khác.

Tên nhóc này thật dễ xấu hổ_____Thương Viễn nghĩ_____

“Lưu quản gia kia tìm người!” Nói xong liền tiêu sái đi thẳng.

Hạ Thu nghiêng răng nghiêng lợi.

Sáng mai, sáng mai nhất định phải sửa lại cửa! Làm một người hiện đại có văn minh, Hạ Thu sớm đã thành thói quen mỗi ngày phải tắm rửa, nếu không tắm, hắn sẽ cảm thấy rất khó chịu.

Tắm rửa xong đi ra, đã thấy Lưu Thành đứng chờ ở ngoài, ngàn công vạn dặm nhún nhủ một phen sau mới an tâm rời đi.

“Lưu gia gia.” Lưu Sinh tựa hồ biết Lưu Thành phải đi, gắt gao ôm lấy chân hắn. Lưu Thành nhịn không được đỏ mặt ôm lấy Lưu Sinh, dặn nó nhớ phải ngoan ngoãn nghe lời Lưu Văn Hạ cùng Hạ Thu mới giao Lưu Sinh cho Lưu Văn Hạ, kìm lòng bước đi.

Thanh âm non nớt của Lưu Sinh phía sau không ngừng gọi: “Lưu gia gia! Lưu gia gia! Lưu gia gia!”

Một tiếng lại một tiếng to hơn. Cuối cùng, Lưu Sinh òa khóc. Lưu Văn Hạ chưa từng dỗ dành đứa nhỏ nên có chút bối rối không biết làm sao.

“Đến, Tiểu Hạ thúc thúc ở đây!” Tiếp nhận Lưu Sinh, đứa nhỏ cũng bằng tuổi con hắn kiếp trước, nhưng đứa bé trước mắt này có đôi khi thật ngoan ngoãn, ngoan ngoãn đến làm cho người ta đau lòng. Hiện tại khóc, nhất định là trong lòng mơ hồ dự cảm được gì đó nên mới cảm thấy thương tâm.

5. Chương 5: Cuộc Sống Như Vậy A...

Buổi tối an bài tốt hai cha con Lưu Văn Hạ, trở lại phòng Hạ Thu mới ý thức được bây giờ trong căn nhà này có bốn người. Lưu Sinh cùng Lưu Văn Hạ ở gian phòng có giường ấm, bên cạnh là phòng của hắn và Thương Viễn.

Lên giường, Thương Viễn đã sớm lăn qua chiếm chỗ, tựa hồ không có ý nhường bộ. Hạ Thu tức giận quát:

“Uy! Dịch sang bên cho ta một chút!”

Thương Viễn vẫn bất động.

Hạ Thu một cước đá Thương Viễn, muốn đá y lăn vào trong. Hắn nhất quyết sẽ không ngủ dưới đất, tuy lúc này còn chưa lạnh, nhưng nhiệt độ ngày đêm chênh lệch vẫn rất rõ ràng, thời đại này trình độ chữa bệnh có nhỉnh hơn Trung Quốc cổ đại một tí, nhưng so với hiện đại vẫn là một trời một vực. Hơn nữa sức khỏe của hắn không tốt, rất dễ dàng bị bệnh, nếu hắn nhớ không lầm, chủ nhân của thân thể này chính vì một lần sốt cao mà chết, sau đó bị hắn nhân cơ hội tiến vào, hắn cũng không muốn lại bị lần thứ hai.

Đá đau, tên chết tiệt kia vẫn không chút sứt mẻ, thú vị mà khiêu khích nhìn hắn. Hạ Thu nhe răng cười:

“Hắc hắc!”

Giơ chân lên, trực tiếp giẫm lên vết thương trên ngực Thương Viễn. Tiếp đó, là một tràng thê lương thảm thiết kêu to phá không mà đi_____

Ngày thứ hai, Hạ Thu sớm thức dậy nấu bữa sáng cho ba người kia, sau đấy đem dẻ thả ra rồi đi đuổi ngỗng ra hồ, hồ có rất nhiều cá nên ngỗng con lớn rất nhanh. Lúc trở lại thấy thân ảnh nho nhỏ đang ở cạnh giếng múc nước, Hạ Thu sợ tới mức chạy vội tới ôm Lưu Sinh:

“Sao lại chạy đến giếng thế này?” tim Hạ Thu sợ hãi đập thành thịch, đứa nhỏ này thật đúng là làm người ta lo lắng, nếu té xuống thì chết chắc rồi!

“Tiểu Hạ thúc thúc!” Lưu Sinh vui vẻ ôm cổ Hạ Thu.

“Ta múc nước cho phụ thân!” Lưu Sinh nói.

“Cha ngươi còn chưa dậy sao?”

“Dạ!”

Đứa nhỏ này tỉnh thật sớm, 6h đã dậy rồi, Nhưng mà, ai giúp nó mặc quần áo? Xem ra là tự mình mặc. Hạ Thu quyết định phải chăm sóc đứa nhỏ này thật tốt.

“Được rồi, từ nay về sau ngươi muốn làm gì thì nhớ phải đi tìm Thương Viễn thúc thúc trước! Được chứ? Còn nữa, trong phòng bếp có vại, đem qua Tiểu Hạ thúc thúc đã đổ đầy nước vào vại rồi.” Hạ Thu ôm Lưu Sinh vào phòng mình. Trong phòng, lộn chết Thương Viễn còn đang ngủ. Lưu Sinh ôm chặt lấy cổ Hạ Thu tựa hồ có điểm e ngại Thương Viễn.

“Nào! Đây là Thương Viễn thúc thúc, từ giờ có chuyện gì Thương Viễn thúc thúc đều giúp ngươi. Thương Viễn thúc thúc rất lợi hại, cái gì cũng làm được!” Trước dán cái nhãn siêu nhân cho Thương Viễn, về sau có việc dễ y làm.

“Ngươi xem xem, nếu Thương Viễn thúc thúc không thức dậy ngươi cứ ngồi lên người y nắm cái mũi Thương Viễn thúc thúc sẽ tỉnh!” Hạ Thu đem tiểu hài tử đặt lên người Thương Viễn, lúc ngủ say gương mặt Thương Viễn rất nhu hòa, không có vẻ hung thần ác sát, tựa hồ hôm qua y thô lỗ hù dọa đến Lưu Sinh.

Lưu Sinh khê nắm mũi Thương Viễn, Thương Viễn cau mày. Mông lung cảm tức mở mắt định hung hăng giáo huấn Hạ Thu, nhưng tay giơ lên ngay tại thời điểm mở mắt ra lại dừng lại, tiểu hài tử nho nhỏ này thấy y mở mắt liền sợ tới mức không dám nhúc nhích, tay Thương Viễn đổi thành néo néo mặt tiểu hài tử.

Thật mềm mại_____

Thật thoải mái a_____

Thương Viễn đối Lưu Sinh nở nụ cười. Nụ cười mang theo điểm ấm áp, làm cho Lưu Sinh không còn sợ hãi như trước, nhu thuận mở miệng gọi:

“Thương Viễn thúc thúc_____”

“Ừm!”

“Đứng dậy! Giúp Lưu đại ca mức nước a, hôm nay có việc! Tiện thể giúp ta trông Tiểu Sinh, nếu Tiểu Sinh xảy ra chuyện gì, bắt người hỏi!” Hạ Thu đem Thương Viễn định nghĩa thành vú em.

“Ách?” Thương Viễn vẫn chưa phản ứng kịp.

“Cứ vậy đi! Lưu đại nhân không có bổng lộc! Giờ cũng không có ai phát tiền công hàng tháng cho ta! Cũng không biết về sau rừng hoa đào này sẽ do ai trông coi. Cho nên, phải tranh thủ thời gian nghĩ cách kiếm tiền!” Hạ Thu nói.

Chủ gia của hắn là Lưu Văn Hạ, hiện tại Lưu Văn Hạ bị cách chức giam lỏng, không có tiền Hạ Thu cũng không có tâm tư đi trông nom đào lâm! Bụng là vấn đề, hơn nữa không làm việc, chỉ biết ngồi ăn thì sớm muộn gì cũng chết đói. Hạ Thu muốn vào bãi săn của hoàng gia săn thú về bán, nhưng phía tây có quân lính đóng quân tuần tra. Bọn họ biết rõ bên này có rừng hoa đào, nhưng cũng không mấy bận tâm tới. Khu vực săn bắn sản vật phong phú, nhưng vì sợ hãi bên trong đột nhiên xuất hiện dã thú mới một mực không dám xâm nhập. Nếu có thể săn một ít động vật nhỏ quý hiếm bán cho đám quý tộc kia thì chắc chắn sẽ kiếm được một món hời a!

Thiên hạ thái bình, quý tộc hoàng thân là bộ phận không dễ dàng thỏa mãn. Họ thiếu chính là những thứ hiếm có. Vật hiếm là quý, xét một lượt khắp thành Bình An, các quý tộc như vậy không khó tìm.

Đặt bẫy nhỏ có thể bắt được tiểu động vật, săn bắt không thành vấn đề, quan trọng là nó phải quý hiếm.

Thế giới này sản vật tài nguyên đều rất phong phú, hơn nữa, trao đổi rất dễ dàng. Hạ Thu không muốn bỏ qua cơ hội như vậy, vả lại càng kiếm nhiều bạc, hắn càng có thể sớm rời nơi này đến thôn quê sống hết một đời.

Chuyện hắn cần lo lắng có rất nhiều, hơn nữa Thương Viễn tựa hồ không có ý định lập tức rời đi, trong khoảng thời gian ở chung, Hạ Thu sớm khảng định sự tồn tại của Thương Viễn cũng không nguy hại đến tính mạng của hắn. Tuy có thể đoán ra Thương Viễn cũng không phải kẻ đầu đường xó chợ, nhưng đôi khi Thương Viễn lại có vẻ rất vô lại.

Không lâu sau Lưu Văn Hạ đã dậy, im lặng đi đến trước cửa phòng Hạ Thu cùng Thương Viễn thấy cảnh ba người hòa thuận vui vẻ liền an tâm. Còn tưởng rằng Thương Viễn là người khó ở chung, nhưng giờ xem ra là hắn nghĩ lầm.

“Phụ thân!” Lưu Sinh mất sắc thấy Lưu Văn Hạ lập tức kêu lên.

“Lưu đại ca dậy rồi! Thương Viễn biểu ca cũng dậy đi, đồ ăn làm xong rồi, chỉ chờ các người thôi!”

Lưu Văn Hạ cùng Thương Viễn rửa mặt xong, Lưu Sinh và Hạ Thu đã sớm chờ, đứa nhỏ rất im lặng, cũng không quấy. Trên bàn cơm, Hạ Thu trình bày kế hoạch của mình. Lưu Văn Hạ là thư sinh, trong lòng khảng định có ngạo khí, không thể cái gì cũng không cho hắn làm, bằng không hắn nhất định sẽ lo lắng. Nghĩ nghĩ, hắn có thể để Lưu Văn Hạ chăm sóc mấy con ngỗng kia, đoán chắc nơi này là nơi ít người để ý, đám ngỗng kia lớn lên không bán được thì cho tất vào bụng mình thôi. Lưu Văn Hạ trông đàn ngỗng sau còn có thể cho hắn khai khẩn, chăm bón phiến đất trồng rau. Như vậy cũng không cần chi tiêu quá lớn, hắn và Thương Viễn cũng có thời gian rảnh để vào khu săn bắn tìm kiếm chỗ đặt bẫy.

“Tiểu Hạ thúc thúc, ta thì sao?”

“Tiểu Sinh a, thay thúc thúc trông dê được không?”

“Dạ!” Lưu Sinh cao hứng đáp.

Lưu Sinh từ nhỏ lớn lên trong trạch viện, rất ít tiếp xúc với động vật như vậy. Hôm qua đã thấy nó tựa hồ đối với bốn con dê kia cảm thấy rất hứng thú. Cũng tốt, để cho đứa nhỏ tiếp xúc với động vật cũng có chỗ tốt, đàn dê lại không đi quá xa, Lưu Văn Hạ có thể dễ dàng trông chừng.

Trước khi mùa đông đến hẳn phải để dành một khoản tiền, bằng không một nhà bốn người chỉ có thể đông lạnh cùng chịu đói! Huống chi trong nhà còn có hài tử, càng không thể qua loa. Nhà của Lôi thị huynh đệ đã sớm bị Thương Viễn dọn sạch làm nhà kho, mặc dù hơi lớn, nhưng nhất định sẽ có lúc hữu dụng.

Mọi người đồng ý đề nghị của Hạ Thu.

Vì vậy, sau khi ăn xong, Hạ Thu vác sọt lên lưng cùng Thương Viễn lên núi.

“Người thật sự rất nghèo!” Tiến vào khu vực săn bắn, Thương Viễn đi trước mở đường cho Hạ Thu.

“Ta đã nghèo, người bây giờ còn ở nhà ta làm gì?” Hạ Thu tức giận nói.

“Bởi vì người làm đồ ăn ngon.” Thương Viễn đương nhiên trả lời. Y đặc biệt thích xem đủ loại biểu tình trên mặt Hạ Thu. Hạ Thu là người rất thú vị, làm cho y không muốn rời đi quá sớm.

“Đã như vậy, vì trừ tiền ăn ở của người! Người tốt nhất cố gắng làm việc cho ta!” Hạ Thu tính toán nô dịch Thương Viễn.

Trên đường đi, sương mù vẫn chưa tan. Hạ Thu phấn khởi hái một đồng nấm cùng mộc nhĩ, thuận tiện móc trứng chim, còn hái không ít quả dại. Càng thần kỳ chính là thấy được một ít cây dưa hồng. Hạ Thu hái bỏ tất vào sọt. Dọc đường đi, Thương Viễn giúp Hạ Thu hạ bẫy, ngụy trang bẫy rập, cũng làm kinh động không ít chim chóc trong rừng.

“Ôi!” Hạ Thu ăn đau, ngẩng đầu, thấy vài con sóc đem quả từng trong tay ném vào đầu hắn, Hạ Thu tức giận kêu to, kết quả mấy con sóc đồng thời ném quả từng về phía hắn.

“Đừng nhúc nhích!” Thương Viễn bình tĩnh lên tiếng. Hạ Thu cảm giác có nguy hiểm, Thương Viễn một tay bắt bạch xà trong bụi cỏ bên chân hắn. Hạ Thu sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, bạch xà đó to gần bằng tay hắn.

Hắn biết bạch xà không có độc, ở hiện đại là động vật hiếm có, chuyên nhốt trong vườn bách thú, nhưng cái chính là, chỗ này không phải là vườn bách thú a!

“Hôm nay trước hạ vài cái bẫy vậy đã, đi về trước đi!” Thương Viễn muốn ném bạch xà đi, Hạ Thu vội ngăn lại.

“Đừng đừng, đây chính là bạch a!”

“Người có phải điên rồi hay không! Cái này cũng muốn!” Thương Viễn thấy trước mắt không phải là Hạ Thu mà là một tiểu thủ tài nô. Hạ Thu tựa hồ đối tiền tài rất chấp nhất, Thương Viễn không hiểu Hạ Thu vì sao lại như thế, cũng không phải là một người quá tham lam, thật sự không biết hắn rốt cuộc đang nghĩ cái gì. [tiểu thủ tài nô: đại khái như thần giữ cửa.]

Nghe Thương Viễn nói, Hạ Thu bĩu môi lầm bầm.

“Ta chính là nghèo đến điên rồi...”

Thương Viễn phì trán.

Cứ như vậy, hai người một xà đi trở về. Xà kia ngoan ngoãn quấn trên tay Thương Viễn, muốn ghìm chết y, Thương Viễn từ trong ngực lấy ra một cây châm nhỏ hướng thân bạch xà đâm một cái, xà kia tức thì ngoan ngoãn vô cùng.

Nhìn bầu trời, Hạ Thu xem chừng hiện tại cũng chỉ hơn 4 giờ chiều, hay là sớm đi trở về, một lớn một nhỏ ở nhà hắn cũng không quá yên tâm.

Về đến nhà, Hạ Thu thật bất ngờ phát hiện Lưu Văn Hạ hoàn thành những việc hắn giao ngay ngắn rõ ràng. Lưu Sinh tò mò nhìn xà trong tay Thương Viễn, muốn sờ, lại bị Lưu Văn Hạ ôm qua chặn:

“Nó hay ăn thịt người, nếu Tiểu Sinh bị ăn, sau này sẽ không gặp được phụ thân nữa...”

Hạ Thu: “....”

Thương Viễn: “....”

Lưu Văn Hạ quả thật không biết đồ tiểu hài tử. Thương Viễn để xà vào bãi đất trống sau nhà dùng sọt úp lại, rồi đặt lên đó một tảng đá to, như vậy xà sẽ không bỏ đi được. Hạ Thu tính nhân lúc trời chưa tối vào thành mua ba cái ***g sắt. Mua nhiều một chút, về sau nhất định sẽ hữu dụng, trong đầu hắn luôn thấy cảnh tượng dùng ***g nhốt tiểu động vật đổi tiền....

Đổi tiền a.....

Đổi tiền a.....

Buổi tối Hạ Thu đến tận lúc ngủ vẫn còn cười, Thương Viễn một bên chống tay nhìn xem Hạ Thu cuộn mình cười, thật hiểu kỳ không biết Hạ Thu rốt cuộc mơ tới cái gì?

Kỳ thật, Hạ Thu chỉ là mơ thấy mình ôm một đồng bạc mà thôi....

6. Chương 6: Kinh Thành Bình An

Ngày kế, Hạ Thu bảo Thương Viễn bỏ xà vào ***g rồi xách ***g vào thành Bình An. Thương Viễn nói mình cũng muốn đi, Hạ Thu gật đầu. Lưu Văn Hạ dặn dò Hạ Thu giúp hắn mua một ít giấy, trước kia không có thời gian dạy Lưu Sinh học, hiện tại hắn rảnh rỗi, tự nhiên muốn đích thân dạy con mình.

Bình An vẫn phồn hoa như trước, cửa thành thông hướng đi khắp Tiều quốc. Bốn cửa thành đặt theo thứ tự thần thú của Trung Quốc thượng cổ: cửa Đông – Thanh Long, cửa Tây – Bạch Hổ, cửa Nam – Chu Tước, cửa Bắc – Huyền Vũ. Hạ Thu ngược lại rất tò mò không biết thần thú của thế giới này có khác gì với thần thú của Trung Quốc hay không. Kết quả Hạ Thu nói với Thương Viễn, Thương Viễn thập phần khinh thường liếc nhìn Hạ Thu nói:

“Người không nhìn thấy bích họa trên tường thành sao? Mấy cái đó theo thứ tự chính là Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ!”

“Ách?” Hạ Thu hù ngã! Hắn chưa bao giờ biết mấy bức họa khắc trên tường thành đó chính là thần thú! A, không! Là thần gác cửa của bọn họ! Hơn nữa còn là nhân cách hóa. Hạ Thu lúc này đây thật sự cảm thán mình ở Bình An ngây người bao nhiêu lâu như vậy mà còn hiểu biết kém cỏi đến thế a!

Bích họa ở Huyền Vũ môn là một nam nhân mặc khôi giáp tay cầm kiếm, trước giờ Hạ Thu cứ tưởng bức họa này là vị tướng quân chiến công hiển hách nào đó kia! Xem ra, là hắn hiểu lầm....

Hạ Thu chưa từng đi cửa thành khác, nên không biết ba cửa khác là bức họa gì, tóm lại không phải dã thú là được rồi.

Bốn cửa thành Bình An thông hướng đi khắp các tỉnh của Tiều quốc, còn có một sông lớn, chảy dọc theo hướng Tây Bắc đổ ra biển rộng, hồ nước chồn đào nguyên kia chính là một nhánh của con sông này. Theo đường sông vào thành kiểm tra rất nghiêm ngặt, bởi vì nó là con đường mậu dịch trên biển giữa Tiều quốc và các quốc gia khác, cũng bởi thời đại này giao thông chưa phát triển, thuyền cùng sông là phương tiện giao thông rất trọng yếu.

Giữa hai bờ sông là chín tòa cầu nguy nga vững chắc liên tiếp nối hai bờ phồn hoa thương mại trao đổi, chính giữa chín cầu, có một cây cầu nổi thẳng Hoàng thành, hai bên là đường lớn tấp nập. Khoảng cách giữa chín cây cầu không gần, nhưng cũng không quá xa, xét theo quy mô thành Bình An thì khoảng cách như vậy là hợp lý. Kiến trúc hai bên bờ đặc sắc hơn rất nhiều so với Trung Quốc cổ, tuy hình thức giống nhau, nhưng lầu các cửa Trung Quốc cổ đại lại thấp hơn, mà tục truyền lầu cao nhất ở thành Bình An có thể đạt đến tám tầng.

Hạ Thu cảm thán, kiến trúc cổ nổi bật nhất chính là cầu, không giống như hiện đại đều là ‘nhà kính’, ‘cầu nhỏ’. Nghe nói tại Tiều quốc, cầu nếu xuất hiện chỉ một hư hỏng nhỏ thôi cũng sẽ ngay lập tức sửa lại. Chín cây cầu này của Tiều quốc nghe nói đã có trên trăm năm lịch sử, Hạ Thu một chút cũng không nghi ngờ. Ở Trung Quốc hiện đại, vẫn còn lưu giữ rất nhiều cầu trên trăm tuổi và còn sử dụng rất tốt mà.

Không nói đến độ vững chắc của cầu, chín cây cầu nếu dùng bus đến tính, có thể đủ chỗ cho sáu hàng xe! Có thể thấy được độ rộng cực lớn, mà tựa vào thành cầu có thể nhìn ngắm nước sông trong vắt, gió thổi mát rượi, thậm chí nếu đứng ở điểm cao nhất, còn có thể thấy được toàn cảnh kinh đô Bình An cùng hoàng

cung! Ngoài ra, để thuận tiện cho thuyền thương, Bình An thành còn có ba bến tàu cố định, tất cả đều do quan phủ kiểm soát.

“Kinh đô Bình An quả thực như đô thị hiện đại vậy!” Hạ Thu thán phục nói. Chín cây cầu trong mắt Hạ Thu chính là một kỳ tích, kỳ tích còn hơn cả Trường Thành.

Nhưng kỳ tích của kinh đô không chỉ ở điểm đó, tháng năm hàng năm đều có hội đấu thuyền, Nguyên Tiêu thì có hội đèn ***g, mỗi lần lễ đến, sẽ náo nhiệt vô cùng, hơn nữa, mỗi Tết Nguyên Tiêu, Bình An thành sẽ mở hội suốt đêm, phi thường náo nhiệt.

Kỳ thật, Hạ Thu cũng chưa từng ở Bình An thành qua ngày lễ nào, nhưng hắn vẫn biết một chút, có từ lâu cùng kỷ viện đều mở suốt đêm, còn chung một con phố, con phố đó bất kể là ban ngày hay buổi tối vĩnh viễn đều tấp nập nhộn nhịp.

Hiện tại, hai người bọn hắn chính đang đứng tại đầu Bách Hoa phố kia.

Thương Viễn kỳ thật rất hoài nghi xà của Hạ Thu có thể bán được hay không.

Đi nửa ngày mới đụng phải một gánh xiếc muốn mua xà, nhưng Hạ Thu cảm thấy giá tiền quá thấp nên từ chối! Hạ Thu lựa chọn Bách Hoa phố còn có một nguyên nhân là bởi vì quý tộc quan lại ra vào nơi đây tương đối dễ nâng giá! Đám ăn uống vô độ chỉ biết tán gia bại sản này chính là đối tượng của hắn.

Nhưng mắt thấy sắp tới giữa trưa, một vài công tử tuy thích thú mà vì cảm thấy quá nguy hiểm nên đều không dám nuôi. Hạ Thu nôn nóng a! Ngay tại lúc Hạ Thu quyết định bán giá thấp một chút cho từ lâu, một nam tử đeo bội kiếm đi đến trước mặt hắn nói:

“Các người muốn bán xà sao?”

“Vâng! Vâng! Xà này chính là kim xà khó gặp! Hơn nữa sẽ không tấn công người, tính tình ôn hòa, rất dễ nuôi..” Hạ Thu bắt đầu liên miên quảng cáo, Thương Viễn buồn cười.

“Chủ nhân nhà ta muốn mua nó! Bao nhiêu bạc!”

Hai mắt Hạ Thu sáng ngời, huynh đệ này xem ra không thiếu tiền. Hạ Thu quyết định phải hảo hảo nâng lên một hai giá tiền, vì thế gơ tay nói:

“Cộng cả ***g sắt là ba lượng!”

Namtử rất sáng khoái giao ba lượng bạc cho Hạ Thu. Kết quả Hạ Thu liền hối hận, sớm biết như vậy nói năm lượng thì tốt rồi_____

Thương Viễn cảm giác có tầm mắt nhìn về phía mình, ngẩng đầu, thấy một bạch y nam tử ngồi trên từ lâu gật đầu đối y cười cười, Thương Viễn đáp lại bằng nụ cười lưu manh khiến mặt nam tử kia cứng đờ, có vẻ mất tự nhiên.

“Hôm nay mua nhiều đồ một chút! Chúng ta đi mua cỗ xe đẩy trước! Quần áo của Lưu đại ca rất đơn bạc! Chúng ta đi mua cho hắn vài bộ quần áo cùng giấy mực. Còn phải mua cho Tiểu Sinh một ít đồ ăn, còn có gạo, muối, dầu...” khẽ đếm xuống, kết quả phát hiện cái gì cũng thiếu. Gạo trắng rất đắt, nhưng Hạ Thu căn bản là không quen ăn mì phở. Hạ Thu tính mua ít bột mì, sau này có thể làm bánh để ăn, hiện tại trong nhà là bốn người, vậy gạo cần....

Đột nhiên cảm giác một trận lãnh ý, Hạ Thu nhìn sang gương mặt băng hàn bên cạnh, nói:

“Người sao chứ?! Ai chọc người?”

“Người không thấy trên người ta cũng chỉ mặc quần áo cha người lưu lại thôi sao? Từ đầu tới đuôi người cũng không nghĩ tới ta! Quần áo này, hôm nay ta nhất định phải đổi!”

Dưới sự áp bách của Thương Viễn, Hạ Thu đành phải dẫn y tới cửa hàng may mua ba bộ quần áo tương đối tốt, Thương Viễn cao hứng tiếp nhận, còn Hạ Thu thì mặt mày ai oán xót xa a.

Mua xe đẩy, Hạ Thu cùng Thương Viễn bắt đầu mua sắm. Đường nhiên, Thương Viễn làm osin.

Thương Viễn từ nhỏ đến lớn chưa từng làm việc như vậy. Từ nhỏ áo cơm không lo, Thương Viễn cảm thấy rất hiếu kỳ, có một loại cảm giác ảm áp, y thật sự là càng ngày càng không nở rời đi nam hài thú vị này. Y đẩy xe theo sau Hạ Thu nhìn xem hấn và người khác cò kè mặc cả, còn mua hai con gà mái và một con gà trống. Xe đẩy nhỏ càng ngày càng nhiều, nhưng Thương Viễn đẩy vẫn chẳng cần tốn sức.

Tối gần tới, hai người mới thấy mỹ mãn trở về. Trên người Hạ Thu chỉ còn thừa hai xâu tiền, nhưng hôm nay hấn vẫn rất thỏa mãn.

Về đến nhà, đem việc khuân đồ giao cho Thương Viễn, Hạ Thu liền vội vàng đi làm cơm tối! Nguyên liệu nấu ăn hôm nay rất đầy đủ, Lưu Văn Hạ cùng Thương Viễn sắp xếp đồ mới mua, còn Lưu Sinh thì giúp đỡ Hạ Thu nhóm lửa, cả người lớn lẫn đứa nhỏ không một ai nhàn rỗi.

Thịt băm, bạch trảm kê, canh xương, tôm chiên bột, rau xào. Dùng cà làm thành rau trộn, dưa leo làm dưa góp. Một bữa tối phong phú nhanh chóng hoàn thành dưới bàn tay Hạ Thu. Lưu Sinh nhìn hai mắt sáng ngời, nuốt nuốt nước miếng. Hạ Thu nhớ tới điểm tâm mua cho Lưu Sinh, nghĩ lại, hay thôi đi. Đêm nay, vì dạ dày của nó, tuyệt đối phải cấm nó ăn đồ ăn vặt.

Trên bàn cơm, mọi người vui vẻ ăn no bụng. Sau đó, đặt ghế ra ngoài hiên nằm nhìn trăng sáng trên cao.

“Trời ạ! Ăn ngon quá! Tay nghề của người học từ ai vậy? Lần đầu tiên ta ăn thịt băm ngon như vậy. Cái tôm tôm gì đó sao ta lại chưa từng gặp qua?” Thương Viễn sờ sờ bụng.

“Tay nghề của Tiểu Hạ quả thật là hơn cả Ngự trù trong cung!” Lưu Văn Hạ ít khi khen ngợi cũng không thể không tán thưởng. Hấn giúp Lưu Sinh xoa xoa cái bụng nhỏ, tiểu tử kia ăn quá nhiều, có chút trướng bụng.

“Hắc hắc! Bí mật!” Được người khen ngợi, Hạ Thu nhin không được đắc ý.

“Vậy được rồi, từ nay đồ ăn của chúng ta đều do người làm đi!”

Vẫn luôn là ta làm đó thôi? Nhưng mà câu này sao có vẻ là lạ? chẳng lẽ Thương Viễn tính toán chơi xấu ở lý không đi? Muốn ăn nhờ cả đời?

Hạ Thu nghiêng răng.

“Lưu đại ca, đến Trung thu chúng ta vào thành đi!”

“Cũng tốt! Tiểu Sinh từ nhỏ ở quý phủ, rất ít khi ra ngoài! Hiện tại ta cũng có thời gian, đến lúc đó chúng ta vào thành chơi!”

Hạ Thu cũng vì sợ Lưu Văn Hạ buồn bực, một nhất phẩm quan viên lại rơi vào tình cảnh này, đổi thành người khác có lẽ đã suy sụp, nhưng Lưu Văn Hạ vẫn như trước lãnh tĩnh, Hạ Thu kỳ thật rất bội phục Lưu Văn Hạ, hấn quả thực là một vị quan tốt!

Mua gà về, chuồng gà là Thương Viễn dựng, hợp với chuồng dê. Thuận tiện bảo Thương Viễn sửa luôn cửa bếp, Hạ Thu tâm tâm niệm niệm chuyện này đã nhiều ngày, Thương Viễn còn trêu chọc hấn, làm hấn đỏ mặt thật lâu.

Nhìn Hạ Thu đỏ mặt, Thương Viễn lại cảm thấy thật dễ nhìn, xem ra y có bệnh rồi_____

Nuôi gà mái mục đích là có thể ăn trứng gà cùng ấp ra gà con. Rau trồng cũng nảy mầm tươi tốt, Hạ Thu cứ tưởng Lưu Văn Hạ sẽ không làm được, xem ra chính hấn nên từ bỏ tật xấu xem nhẹ người khác.

Mấy ngày nay, Thương Viễn thường đi lên núi xem có con mồi nào trúng bẫy hay không, nhưng đều không có. Thương Viễn mỗi lần đi đều đi cả ngày, đến tận bữa tối mới nghênh ngang trở về làm Hạ Thu tức giận thở phì phì.

Nhưng thực ra là vì Hạ Thu lo lắng, y đi ra ngoài cả ngày, còn tưởng y bị dã thú ăn mất rồi chứ_____

“Dương Dương ăn cỏ!” Lưu Sinh thanh thúy nói.

“Ừ, Dương Dương ăn cỏ!” Hạ Thu tùy ý đáp lời. Giờ dê toàn bộ đều giao cho Lưu Sinh trông giữ, đột nhiên nghĩ tới điều gì, Hạ Thu vỗ đầu mình, sao lại quên mất chuyện này, sữa dê của hấn a!

“Tiểu Sinh giỏi nhất!” Hạ Thu hưng phấn hôn bẹp một cái thật mạnh lên má Tiểu Sinh, rồi chạy vội đi lấy thùng nhỏ tìm dê mẹ. Sau khi cố gắng tiếp cận dê mẹ vẫn không được, dê mẹ căn bản không thèm nể mặt Hạ Thu, còn muốn đá hất ra, Hạ Thu hung dữ nói:

“Còn để người cho con bú tên của ta liền đảo lại!”

Lưu Sinh chạy đến trước mặt dê mẹ lấy tay sờ sờ nó, cùng dê mẹ nói mấy câu Hạ Thu nghe hoàn toàn không hiểu, dê mẹ an tĩnh lại, Hạ Thu cẩn thận vắt sữa.

Hạ Thu chưa từng vắt sữa, nhưng đã nhìn thấy công nhân vắt sữa trên tivi, mới đầu còn chưa vắt được, về sau chậm rãi quen dần. Hạ Thu thật cao hứng a_____

“Tiểu Hạ thúc thúc, ta không uống!” Lưu Sinh vẽ mặt đau khổ. Sữa dê hâm nóng, mùi vị đã sớm làm cho Lưu Văn Hạ cùng Thương Viễn tránh thật xa.

“Ngoan, ngoan, uống đi nào, uống xong mới cao lớn được như Thương Viễn thúc thúc a! Có thể giúp phụ thân người làm rất nhiều việc!” Hạ Thu dụ dỗ nói.

“Ta đâu phải uống sữa dê mới lớn được chứ_____” Thương Viễn nhỏ giọng nói thầm.

Lưu Sinh nhăn cái mặt nhỏ, cơ hồ muốn khóc lên, Hạ Thu bắt đắc dĩ tha cho nó, Lưu Sinh nhanh chân bỏ chạy.

Còn Hạ Thu thì bịt mũi nhắm mắt cố uống bằng hết_____

7. Chương 7: Phượng Hoàng? Khổng Tước?

Ngày hôm đó, Thương Viễn từ bãi săn trở về, trong ***g là một con hồ ly trắng như tuyết, một ***g khác là một con thỏ! Nhìn thấy tuyết hồ, hai mắt Hạ Thu sáng rực! Thương Viễn nói:

“Trong rừng còn có Phượng Hoàng! Ta đi bắt, bắt được có thể đổi nhiều tiền!”

“Phượng Hoàng? Ở đây thật có Phượng Hoàng?” Hạ Thu vừa bắt ngờ vừa hiếu kỳ.

“Ừ! Nó rất đắt tiền!” Thương Viễn thấy hai mắt Hạ Thu biến thành hình đồng tiền, cảm thấy buồn cười, vươn tay xoa xoa đầu hất, đem đầu Hạ Thu vò thành ổ gà. Hạ Thu trong đầu chỉ toàn Phượng Hoàng trong miệng Thương Viễn, bảo Lưu Văn Hạ đừng để tuyết hồ với thỏ chạy mất liền kéo vội Thương Viễn hướng trên núi đi.

“Chậm một chút! Chậm một chút! Nó không chạy được! Ta dùng châm đâm huyết của nó rồi!”

“Không nhanh ngộ nhờ bị dã thú ăn mất thì sao!”

Thương Viễn bắt đắc dĩ, ôm Hạ Thu nhào cái bay lên, Hạ Thu sợ tới mức “A” một tiếng kêu to:

“A! Đây là kinh công trong truyền thuyết! Không ngờ người lại biết a!” Hạ Thu thật hưng phấn!

Thương Viễn hoàn toàn không còn gì để nói_____

Đến nơi, Hạ Thu thấy được Phượng Hoàng trong truyền thuyết thì không còn cười nổi.

Quá_____ Gạt người! Đây không phải Khổng Tước ư sao? Hắn còn tưởng là Phượng Hoàng cao quý xinh đẹp đến tận cùng, được người người sùng bái đâu! Ai ngờ_____ thì ra chỉ là Khổng Tước a_____ [Khổng Tước: con công đó ^~]

“Làm sao vậy!”

“Khổng Tước ư!”

“Sao thế? Không thích?” Mới vừa rồi không phải rất hưng phấn sao?

“Đây không phải Phượng Hoàng! Ta còn tưởng thế giới này thật sự có Phượng Hoàng chứ!”

“....”

Thương Viễn cùng Hạ Thu mang Phượng Hoàng về. Lúc về đến, Lưu Văn Hạ cũng bị hấp dẫn, con Khổng Tước này quả thực rất đẹp, còn Lưu Sinh thì mê mẩn ngắm bạch hồ ly không thôi, khiến lông mao nó dựng thẳng lên, co rúm vào một góc.

“Phụ thân, Tiểu Hạ thúc thúc, ta nuôi nó có được không?” Lưu Sinh làm nũng nói, tới đây nhìn thấy gì đó đều rất mới lạ, nhất là hồ ly béo béo tròn tròn thật đáng yêu.

“Không được! Hồ ly rất dữ, sẽ làm người bị thương!” Lưu Văn Hạ lập tức cự tuyệt. Lưu Sinh bĩu môi. Hồ ly bị chấn kinh rất hung dữ, mọi người đều không muốn mạo hiểm giữ nó lại.

Cuối cùng tất cả dưới tình trạng Lưu Sinh buổi tối không ăn cơm đành phải thỏa hiệp, giữ lại bạch hồ ly, nhưng quy định không được thả ra, hơn nữa không thể tiếp xúc gần gũi, cho dù tiếp xúc gần gũi cũng nhất định phải có Hạ Thu, Thương Viễn hoặc Lưu Văn Hạ ở bên mới có thể. Nghe được có thể giữ lại bạch hồ ly, Lưu Sinh cao hứng ăn nhiều thêm một bát.

Buổi tối, nằm trên giường Thương Viễn nghe kế hoạch của Hạ Thu, một lúc lâu sau nhin không được Hạ Thu lải nhải, y vòng qua ôm lấy hân, dùng bàn tay đầy kén của mình che miệng Hạ Thu lại, thanh âm trầm thấp: “Đừng ồn nữa, mau ngủ!”

Hạ Thu ngửi được mùi xạ hương đặc hữu của nam nhân từ thân Thương Viễn, loại khí tức này làm Hạ Thu có điểm mất tự nhiên, đương nghe giọng nói trầm thấp từ tính của y, không ngờ tai hân lại nóng lên. Hạ Thu xấu hổ giãy dụa muốn rời khỏi ***g ngực Thương Viễn, Thương Viễn lơ đãng, cùng giường lâu như vậy, sớm thói quen Hạ Thu thường bắt tri bắt giác chui vào ngực mình. Người Hạ Thu rất nhỏ, lại yêu thích tắm rửa, trên người luôn có thể ngửi thấy được mùi thơm nhàn nhạt, từ sau khi dê mẹ cai sữa, mùi sữa khó chịu trên người hân cũng biến mất. Thương Viễn không giống Hạ Thu, y thích đến hồ bơi lội tắm rửa, còn Hạ Thu thích ở nhà nấu nước tắm, có vẻ như người hân không chịu nổi lạnh.

Khổng Tước rất lớn, nhưng đáng tiếc là lại ốm yếu. Hạ Thu tính bán đi trước khi nó chết. Động vật hoang dã nếu không biết cách nuôi sẽ rất dễ chết, vì chúng đã quen sinh sống tự do theo bản năng nên khó sống được trong ***g. Thấy Khổng Tước không khỏe, Hạ Thu rất lo lắng con Khổng Tước này sẽ không bán được.

Còn Thương Viễn lại thản nhiên thề, nhất định sẽ bán được!

[Cho dù không bán được, ta cũng sẽ sai người mua lại thôi_____]

Đương nhiên, câu nói đằng sau, Thương Viễn chắc chắn sẽ không nói ra.

Thương Viễn đem Khổng Tước bỏ lên xe đẩy cùng Hạ Thu đi Bình An thành, Lưu Văn Hạ nhìn theo dặn dò đi sớm về sớm.

Trên đường, Hạ Thu cùng Thương Viễn thương lượng giá bán Khổng Tước, đợi khi ra chợ, hai người thả Khổng Tước ra khiến cho rất nhiều người xem kinh hô, thấy phản ứng của mọi người, xem chừng con Khổng Tước này có thể bán được không ít tiền.

Nhưng người tiến lên hỏi khi nghe Hạ Thu nói Khổng Tước giá hai mươi lăm hai đều e ngại lùi lại.

“Giá của chúng ta có quá cao không?” Hạ Thu cũng không biết giá trị của Khổng Tước.

“Không đâu! Xem, không phải còn có người tới hỏi sao?”

Thấy một nam tử đeo bội kiếm đi tới, Hạ Thu cảm thấy người này nhìn thật quen mắt_____

“Năm mươi lượng bán cho hân! Là tên lần trước mua xà!” Thương Viễn ghé tai Hạ Thu nói nhỏ.

Hạ Thu cũng nghĩ muốn nâng giá, nhưng mà_____nhưng mà_____50 lượng liệu có quá mức không đây_____

“Hai vị, công tử nhà ta thích con Phượng Hoàng này! Xin hỏi bao nhiêu bạc!”

“Năm mươi lượng....” Hạ Thu có chút run run nói ra mấy chữ, người vây xem đều hít vào một hơi, giá này cũng quá cao đi!

Mặt tuấn mỹ nam tử kia hơi hơi co lại, nói:

“Xin chờ một lát!”

“Người xem xem, lại đi mất rồi! Năm mươi lượng ai muốn a! Sớm biết như vậy liền bán hai mươi lăm hai.....”
Hạ Thu không khỏi oán trách liếc trừng Thương Viễn.

“Yên tâm đi, hần chỉ là không mang đủ ngân lượng, trở về chỗ công tử nhà hần lấy thêm thôi, nhất định sẽ mua!” Thương Viễn nở nụ cười tự tin.

“Người khẳng định chắc chắn sao! Người cho là người quen biết công tử nhà hần a!”

Ta quả thực là_____quen biết a_____

Nam tử đeo bội kiếm kia đi ra khỏi đám người, vào trà lâu, Thương Viễn ngược lên thấy công tử nọ sau khi nghe nam tử báo cáo sau trực tiếp phun trà trong miệng, rồi hung dữ từ trên trà lâu trừng mắt Thương Viễn, Thương Viễn không coi ai ra gì dùng tay áo quạt mát...

Không lâu sau, nam tử mang theo hai gã gia đình tới móc ra một thỏi năm mươi lượng bạc giao cho Hạ Thu, Hạ Thu run tay nhận lấy, hai gia đình kia mang Khổng Tước đi.

Hạ Thu run run, đây là_____đây là_____đây là lần đầu tiên hần có được một thỏi 50 lượng a. Hạ Thu có điểm kích động, có chút cảm giác không thực, còn ngậy ngốc đem bạc cho vào miệng cắn thử xem có phải hay không. Thương Viễn nhìn xem buồn cười, chộp lấy thỏi bạc tung tung:

“Sao! Là thật đó!”

Hạ Thu vội vàng cướp lại giấu vào trong ngực. Hạ Thu vui vẻ, Thương Vũ cũng vui vẻ, nâng tay vò đầu Hạ Thu thành ổ quạ. Hạ Thu ‘ba’ một cái đánh vào tay Thương Viễn:

“Đẩy xe! Chúng ta đi mua chăn mền!”

Phòng hần cùng phòng Lưu Văn Hạ chăn mền đã cũ kỹ, còn có mùi nấm mốc, trước đó không có nhiều tiền nên một mực không nỗ đổi, bây giờ tốt rồi, nhân tiện sắp Trung thu, hần cũng nên chuẩn bị tươm tất một chút.

Lúc trở về, Hạ Thu nói:

“Hắc, Thương Viễn người nhớ lên núi nhiều thêm chút, bắt thêm mấy con Khổng Tước nữa là chúng ta lập tức sẽ giàu to rồi!”

Đối với đề nghị của Hạ Thu, Thương Viễn đặc biệt không nói gì.

Về đến nhà, Lưu Sinh vô cùng cao hứng bỏ nhào vào lòng Hạ Thu kêu to:

“Tiểu Hạ thúc thúc!” Hạ Thu nhân cơ hội đem kẹo nhét vào miệng Lưu Sinh, Lưu Sinh vừa ăn vừa nở nụ cười.

Thật sự là đáng yêu chết được_____

Lưu Văn Hạ nghe Hạ Thu cùng Thương Viễn bán con Khổng Tước được 50 lượng có chút không thể tin, Thương Viễn dương dương đắc ý cười. Bạch hồ ly trong phòng thấy bọn họ ăn cơm liền kêu lên ô ô, tỏ vẻ mình cũng đói bụng! Lưu Sinh không đành lòng, muốn đem cơm của mình xẻ cho nó ăn, nhưng Thương Viễn đã ôm Lưu Sinh lại bắt ngồi vào bàn, rồi gấp một miếng thịt gà to nhét vào ***g sắt, hồ ly được ăn liền ngoan ngoãn im miệng.

Buổi tối, hai phòng đã đổi chăn mền mới, một đắp một làm đệm, Lưu Sinh hưng phấn lăn qua lộn lại trên giường. Chăn đệm cũ Hạ Thu đem cất kỹ, cũng không ném đi, biết đâu ngày nào đó lại có việc dùng.

Đêm xuống lúc ngủ, Thương Viễn nhin không được hỏi:

“Người thật sự thích tiền đến vậy sao?”

“Đương nhiên! Ai không thích tiền!” Hạ Thu vuốt ve năm mươi lượng bạc kia sung sướng cười nói.

“Người muốn nhiều tiền như vậy làm cái gì?”

“Dường lão!”

“A?” Thương Viễn tưởng mình nghe lầm!

“Dường lão! Hiện tại phải tiết kiệm dần dần, sau này sẽ rời khỏi nơi đây tìm chốn thôn quê nào đó sống hết đời! Có tiền thì sẽ không cần phải lo lắng!” Hạ Thu nói, đây là mộng tưởng kiếp này của hắn.

Ở kiếp trước, giấc mộng của hắn là: nhà và xe!

Cuộc sống như vậy khiến Hạ Thu cảm thấy thống khổ không thôi, mặc dù là kỹ sư thiết kế cao cấp nhưng tại thành phố S rộng lớn, đất đỏ, tiền lương của hắn vẫn không đủ, chứ nói chi sau đó nữ nhân chết tiết kia còn sinh đứa con không phải con ruột hắn. Giờ đây một lần nữa sống lại, Hạ Thu cũng không muốn cưới vợ! Cứ thế bình bình an an sống cũng rất tốt a.

Nghe Hạ Thu nói xong, Thương Viễn nghi hoặc hỏi:

“Người không thành thân?”

“Không, ta không thích nữ nhân!” Hạ Thu đáp.

Nghe được Hạ Thu chính miệng nói mình không thích nữ nhân, trong lòng Thương Viễn không hiểu sao lại cảm thấy cao hứng.

“Mau ngủ đi!” Cướp lấy ngân lượng trên tay hắn, lại bị Hạ Thu đập một cước, sau đó đoạt lại ngân lượng bỏ vào bình giấu dưới gầm giường, Thương Viễn đối với nơi Hạ Thu giấu tiền một mực im lặng không nói a....

8. Chương 8: Đêm Trung Thu Rực Rỡ

Ngày hôm sau chính là Trung thu, vì trong nhà không có ai biết làm bánh Trung thu, nên Thương Viễn phải đi vào thành mua, còn Hạ Thu ở nhà chuẩn bị. Tiểu hồ ly kia từ khi ở nhà bọn họ được ăn uống no đủ sau liền cùng Lưu Sinh thân cận, Lưu Sinh làm nũng xin cho, Thương Viễn mới thả nó ra. Mà hậu quả xấu là tiểu hồ ly thường xuyên chui vào chăn ngủ, mùi hôi của hồ ly ám vào chăn đệm, nếu không phải Lưu Sinh cầu tình, Thương Viễn đã sớm cho hồ ly một trận!

Thương Viễn không đánh tiểu hồ ly. Y chỉ nói, tiểu hồ ly là loài có yêu tính! Y có thể bỏ qua sống cùng nó, nhưng nếu có một ngày tiểu hồ ly dám bán đứng bọn họ, Thương Viễn sẽ lột da nó. Tiểu hồ ly tựa hồ có thể hiểu được lời Thương Viễn nói, ngay lập tức vui mừng vào lòng Lưu Sinh run rẩy.

Vì thế trong mắt mọi người, tiểu hồ ly sợ nhất chính là Thương Viễn.

Đối với việc này, Hạ Thu tổng kết: “Bạo lực tạo ra kẻ yếu!”

.

Đến tiết Trung thu, người một nhà tắm rửa thay quần áo đẹp, mặc y phục mới cho Lưu Sinh rồi xuất phát đi Bình An thành.

Bọn họ ngồi xe ngựa đi, không biết Thương Viễn kiếm đâu được xe ngựa, vì vào ngày lễ hội muốn thuê được xe ngựa rất khó.

Tới thành, đèn dóm châm lên rực rỡ, làm nổi bật cả tòa thành trong ráng chiều đỏ thắm! Có rất nhiều người nhân dịp tiết Trung thu kiếm tiền, người qua người lại ngập kín đường phố. Biểu diễn xiếc, bán quà vặt, đèn ***g, bán pháo hoa....cái gì cần cũng có. Lưu Văn Hạ ôm Lưu Sinh đang ngó nghiêng khắp nơi, cùng Thương Viễn và Hạ Thu qua cầu.

Tám tòa cầu lớn đều treo đèn ***g, in bóng lung linh dưới mặt nước. Trên sông còn có thuyền nhạc phường, thuyền trang trí đầy hoa tươi cùng đăng hoa. Mấy người đứng trên chỗ cao nhất của cầu nhìn hai bên thành Bình An, trong lòng rung động khó diễn tả bằng lời. Một mảnh đèn đuốc sáng trưng, so với đô thị hiện tại càng tràn ngập không khí sôi động, náo nhiệt. Tiết Trung thu thôi mà đã như vậy, đến Tết âm lịch hay Nguyên Tiêu thì chẳng phải là càng thêm long trọng?

Lưu Văn Hạ ôm Lưu Sinh có chút mỗi mết, Thương Viễn liền nhận ôm Lưu Sinh, bốn người hướng trung tâm thành mà đi. Bọn họ dừng lại tại cây cầu chính giữa chín tòa cầu, trên thân cầu đương nhiên là tên cầu, nhưng Hạ Thu thật sự không hiểu mấy chữ thể Triện này, cho nên cũng không cách nào phân biệt mấy cây cầu này tên gọi là gì, hơn nữa tên của chúng suy cho cùng cũng đâu liên quan gì đến hắn. [thể Triện: một thể chữ của Trung Quốc]

Trong bốn người bọn họ, nổi bật nhất chính là Lưu Sinh và Thương Viễn. Thương Viễn bỏ đi một thân y phục thô ráp, vẻ quý khí không còn bị che giấu bộc lộ rõ rệt, còn Lưu Sinh thì trắng trẻo đáng yêu, lại thêm đôi mắt to tròn, thoát nhìn dễ khiến người ta tưởng lầm đứa nhỏ này là nữ hài?

Cầu trung tâm nổi thẳng tuyến phố chính, trên đường người qua lại tấp nập, huyền ảo. Lưu Sinh lôi kéo bọn họ chen vào trong đám người xem xiếc, lại đi ra nhìn người ta làm trò he, Hạ Thu móc ra hơn mười văn tiền yêu cầu lão hán chiếu hình bọn họ nặn bốn cái. Trò he làm giống hệt như thật, cả bốn cao hứng nhận lấy. Hạ Thu lại mua thêm bốn băng đường hồ lô. Tiểu Sinh mừng rỡ, ăn miếng bóng đầy đường khiến ba người cười to một hồi. Thương Viễn kỳ thật không thích băng đường hồ lô, nhưng nhìn Hạ Thu vui vẻ, y cũng muốn ăn cùng. Còn Hạ Thu thì chủ yếu là kiếp trước cùng kiếp này đều chưa từng ăn qua, nên muốn nếm thử. Lưu Văn Hạ thì theo mọi người cười nói cùng ăn. [băng đường hồ lô: kẹo hồ lô]

“A, xem! Có người ở trên thuyền phóng pháo hoa!” Thương Viễn gọi, liền nghe “Bùm” một tiếng, pháo hoa nổ rộ trên bầu trời, đẹp vô cùng.

“Ta muốn nhìn pháo hoa! Ta muốn nhìn pháo hoa!” Lưu Sinh bỏ tay Thương Viễn chạy qua, Hạ Thu cùng Thương Viễn đuổi theo. Bọn họ mới từ bờ sông tới giờ lại đi ngược trở lại, mọi người chen nhau nhìn, trời ạ_____đông quá a!

“Tiểu Hạ, Thương Viễn, đợi một chút!” Lưu Văn Hạ gọi với theo, nhưng chưa kịp chạy tới, tay của hắn đã bị kéo lại, Lưu Văn Hạ quay đầu nhìn lấp bắp kinh hãi. Nam tử trước mặt tuổi chừng 23, tôn quý mà khí phách, đám người tuy rằng rất chen chúc, nhưng khi đi ngang qua nam tử lại bất giác tự động dạt sang hai bên nhường chỗ.

“Hoàng_____” Lưu Văn Hạ bật thốt lên rồi lại tức thì ngậm miệng, ở nơi này mà làm người ta biết rõ thiên tử xuất hiện nhất định sẽ gây ra rối loạn, hơn nữa nếu có người muốn thừa cơ ám sát hoàng đế thì mười phần chắc tám sẽ thành công.

“Đi thôi! Ta sai người đi theo bảo vệ bọn họ, sẽ không có chuyện gì!” Nam nhân kéo Lưu Văn Hạ đi, một chút cũng không để cho Lưu Văn Hạ có cơ hội phản đối. Lưu Văn Hạ cắn cắn môi đi theo.

“Bùm! Bùm! Bùm!” Đột nhiên trên bầu trời nổ rộ vô số pháo hoa tuyệt mỹ. Mọi người hét rầm lên. Trên thuyền, các quý tộc tử đệ thi nhau châm pháo hoa, tựa hồ là muốn cầu được nụ cười của giai nhân.

Một ít pháo hoa châm ngòi dẫn tới toàn thành tiếng pháo vang tận trời. Trên bầu trời ánh trăng tĩnh lặng ngắm nhìn cảnh thái bình thịnh hội bên dưới.

Lưu Sinh vỗ tay kêu to: “Đẹp quá! Đẹp quá!”

Hạ Thu cũng kinh ngạc thán phục, thật sự là quá đẹp a! Không ngờ pháo hoa ở thời đại này cũng có thể đạt tới trình độ như vậy! May mắn hiện tại không có hỏa khí [súng ống, vũ khí]! Không có hỏa khí tương đương với thời đại này vẫn còn rất an toàn, nhưng trí tuệ của nhân loại vô cùng lớn lao, ngày nào đó chắc chắn có thể chế tạo được.

“Thật không ngờ, thế giới này lại phồn vinh đến vậy!” Hạ Thu cảm thán.

“Kỳ thật nếu so sánh, Bắc Lam quốc còn phồn vinh hơn kia!” Thương Viễn nói. Cả năm nước y đã đi qua đi lại mấy lần, so với Tiêu quốc, Bắc Lam thịnh vượng hơn nhiều.

“Thật thế sao? Người đã qua Bắc Lam quốc!” Hạ Thu chợt nhớ ra mình đối với Thương Viễn hoàn toàn không biết gì cả, mà y cho tới bây giờ cũng chưa từng nhắc tới. Hạ Thu hoài nghi y là con cháu thế gia vọng tộc nào đó của Tiêu quốc, bởi vì khí thể toát ra từ y tuyệt đối không thể có ở người bình thường, tuy rằng đã bị y cố ý che giấu. Nam nhân này bị thương, cũng thực tự nhiên ở lại nơi này. Cuộc sống của hắn nhiều thêm một người cũng không có bất kỳ điều gì thay đổi, ngược lại lại dần quen thuộc với sự tồn tại của y....

Hạ Thu đột nhiên nghĩ đến: Thói quen là một việc vô cùng đáng sợ a _____

Nhưng mà, mặc kệ nó! Mặc kệ y đến từ nơi nào, ít nhất y sẽ không hại hấn, vậy là đủ rồi. Hơn nữa, sự có mặt của y, quả thực đã giúp hấn rất nhiều.

Nhìn pháo hoa trên trời, Hạ Thu nở nụ cười:

Cứ như vậy, cũng không có gì không tốt _____

Thương Viễn nhìn sườn mặt Hạ Thu, gương mặt thoát nhìn có điểm ngây thơ, khi cười, lại dấy lên vẻ ấm áp.

“Tiểu Hạ thúc thúc, Thương Viễn thúc thúc, phụ thân đâu mất rồi?” Lưu Sinh đang đưa tay hai người.

“Ai nha! Lưu đại ca tách khỏi chúng ta từ lúc nào?” Hạ Thu phản xạ nhìn quanh, sau cùng kết luận tìm Lưu Văn Hạ trong biển người là một việc không thể.

“Yên tâm đi, Lưu Văn Hạ đâu phải trẻ con, hơn nữa đây là Bình An thành hấn rõ như lòng bàn tay, chắc chắn sẽ không có việc gì! Đừng quên, chúng ta đã đặt khách *** trong thành rồi, nếu muộn vẫn không gặp, Lưu Văn Hạ nhất định sẽ quay về khách ***!” Thương Viễn trấn an. Cho dù y đã thấy chuyện gì xảy ra, cũng coi như không thấy.

“Cũng đúng, xem ra ta đã quá lo lắng rồi! Tiểu Sinh, phụ thân là muốn chúng ta cùng nhau chơi đùa. Chơi đủ chúng ta lại về cùng hấn được không?”

“Dạ! Được! Ôm ôm!” Thương Viễn đem Lưu Sinh đặt lên vai làm cho nó nhìn được cao hơn, xa hơn _____

Suốt một buổi tối, đám đông vẫn rất cao hứng, hấn không thể mỗi ngày đều là tiết Trung thu. Trăng rất tròn, rất sáng, dưới ánh trăng không biết đã có bao đôi tình nhân se duyên ước hẹn. Thương g Viễn ôm Lưu Sinh đang ngủ say cùng Hạ Thu về khách ***.

“Hình như có tiếng gì đó? Hay là Lưu đại ca đã về?” Hạ Thu đi ngang qua phòng Lưu Văn Hạ hỏi.

“Không có, người nghe lầm thôi! Lưu Văn Hạ vừa mới nhờ tiểu nhị nhắn cho ta, nói đã sớm về nghỉ rồi!”

“Thế sao? Sao ta lại không biết? Nhưng vì sao lại có tiếng nhĩ? Hay ta cứ gõ cửa hỏi một chút xem!” Hạ Thu lo lắng.

“Không cần! Hấn nhất định ngủ rồi. Đi thôi, chúng ta cũng sớm ngủ đi, mai còn về.” Thương Viễn vội đẩy Hạ Thu vào phòng đóng cửa lại.

“Người có chuyện gì gạt ta phải không?” Hạ Thu hoài nghi nhìn Thương Viễn.

“Thật không có! Tranh thủ ngủ thôi! Bằng không sẽ đánh thức Tiểu Sinh!” Thương Viễn phủ nhận.

“Người nếu có chuyện gì gạt ta, ta nhất định sẽ không tha thứ cho người!” Hạ Thu lườm y một cái.

“Được! Được!” Thương Viễn đáp. Giường khá lớn, hai người cộng một đứa nhỏ vẫn rộng rãi. Trước khi ngủ Thương Viễn đưa cho Hạ Thu một mảnh ngọc bội, Hạ Thu nhìn thanh ngọc, trên mặt không khắc gì, chỉ có dải dây màu xanh để treo, hấn hỏi:

“Cái này giá bao nhiêu tiền?”

Thương Viễn tức giận thiếu chút nữa sẽ lôi Hạ Thu dậy hảo hảo giáo huấn một trận, tên nhóc con này trong đầu không còn gì khác trừ tiền bạc sao?

“Cất cho kỹ! Không được bán đi! Đó là ngọc bội hộ thân!” Thương Viễn cảnh cáo, sợ Hạ Thu đầu óc nóng lên thật sự mang ngọc bội đi bán. Tên ngu ngốc này chắc chắn không biết ngọc bội đó là vô giá!

“A! Được!” Hạ Thu đem ngọc giấu vào ngực. Ngọc bội kia trừ bỏ phát ánh sáng màu xanh thăm mờ mờ ra, thoát nhìn cũng chỉ rất bình thường, nhưng nếu là Thương Viễn đưa thì hấn sẽ cẩn thận giữ gìn.

Nhưng mà, Thương Viễn tại sao phải đưa cho hấn a?

.

Trong phòng Lưu Văn Hạ, từng đợt rên rỉ khàn khàn, hai thân thể quấn quýt một chỗ không ngừng đung đưa. Hai tay Lưu Văn Hạ ôm lấy cổ nam nhân, thanh âm đạt tới cao trào nường theo tiếng gầm của nam nhân đổ xuất khỏi miệng. Hương vị dục tình tràn ngập gian phòng, Lưu Văn Hạ một thân mỗi mết, nam nhân ôm hấn vào lòng không ngừng hôn môi:

“Văn Hạ.....Văn Hạ.....”

Thanh âm ngập tràn quyền luyến cùng không nổi. Lưu Văn Hạ mơ mơ màng màng nghe giọng nói trầm thấp ôn nhu của nam nhân khẽ gọi, dần dần chìm vào giấc ngủ.

Đột nhiên trong phòng xuất hiện một người rồi tức khắc biến mất, một chậu nước ấm được đặt ngay cạnh giường. Nam nhân lau sạch thân mình cùng Lưu Văn Hạ xong liền ôm hấn ngủ say.

Ngày hôm sau, Lưu Văn Hạ tỉnh lại cảm giác như mình nằm mộng, nhưng hấn biết rõ tất thấy đều là thật. Nội tâm một mảnh chua xót, dấu vết nam nhân lưu lại trên người hấn còn đây, mùi hương y nguyên quanh quẩn, vẫn còn nhớ rõ nam nhân dẫn hấn vào một thế giới khác, ôn nhu mà thô bạo.

Lưu Văn Hạ nhắm mắt lại hít sâu một hơi...

Thôi...Người – quân, ta – thần. Tiêu Dực Tĩnh, từ nay, thả ta, cũng thả người đi_____

“Phụ thân!” Cửa mở, Lưu Sinh bỏ nhào vào lòng Lưu Văn Hạ. Lưu Văn Hạ ôm lấy Lưu Sinh cười nói:

“Đi thôi, chúng ta về nhà!”

“Tốt! Chúng ta về nhà! Tiểu Sinh muốn ăn cái gì? Tiểu Hạ thúc thúc làm cho người!”

“Ta muốn ăn.....”

Đi thôi, chúng ta cùng nhau về nhà.....

9. Chương 9: “tiểu Sinh, Không Nên Quá Thân Thiết Với Thúc Thúc Quái Dị...”

?T VỚI THÚC THÚC QUÁI DỊ...”

Trung thu qua đi, tất cả lại khôi phục như trước. Thương Viễn đặt bẫy bắt được không ít con mồi, giá cả cao có thấp có, tiền bạc tích trữ lại có thể chi tiêu trong một thời gian rất dài, hiện tại bắt đầu cuối thu, trước khi mùa đông tới nhất định phải hoàn thành mọi việc cần thiết. Mỗi ngày buổi tối, Hạ Thu đốt củi sưởi ấm giường cho cha con Lưu Văn Hạ, còn phòng hấn thì lại lạnh lẽo khó chịu nổi, cũng may không phải một mình hấn, còn có đại ảm lô Thương Viễn bên cạnh, hấn đương nhiên chính là ôm đại ảm lô này mà ngủ.

Gian nhà cách vách của Lôi thị huynh đệ bỏ trống, Hạ Thu vốn định để làm kho củi, cả nhà xuất động kiểm củi chuẩn bị cho cả mùa đông, bằng không mùa đông sẽ không chịu được. Nhưng hàng xóm cùng bấy ngỗng mới tới hoàn toàn làm rối loạn kế hoạch của Hạ Thu.

“Được rồi! Đem tất cả mọi thứ trong gian phòng kia ném đi, đem đồ đạc của ta toàn bộ chuyển vào, ta muốn ở gian phòng đó, Bạch Vũ, người ở đối diện_____”

“Đem đám ngỗng đuổi tới đằng sau đi, Bạch Vũ.....Bạch Vũ!!! Người tới cho ta_____”

Hạ Thu một nhà bốn người kê ghế con bưng điểm tâm một bên ăn một bên im lặng nhìn xem hàng xóm mới tới. Nếu hấn nhớ không lầm, hấn tử tên Bạch Vũ là người đã mua bạch xà cùng Khổng Tước của hấn. Chủ nhân mà hấn nhắc đến, chắc hấn là công tử kiều ngạo kia a! Hơn nữa, nhìn nhìn, cái đồng đó là thế nào vậy? Đến nghỉ ngơi? Vài rương quần áo, giấy, bút mực, tranh chữ....

Còn có một bấy ngỗng? Chẳng lẽ triều đình thật sự đã mắc kế bọn hấn sao? Xem, ngay cả ngỗng cũng giao cho người khác, lại không đuổi bọn hấn đi, có vẻ như đối Lưu Văn Hạ vẫn còn rất kiêng kị.

Thấy hạ nhân đã thu dọn gần xong, nam nhân đi đến trước mặt bọn họ, ngồi xổm xuống đối mặt:

“Văn Hạ huynh, đã lâu không gặp! Tại hạ tạm thời bị đình chỉ, hoàng thượng nói, ta rất rảnh rồi nên cho ta tới chăm ngỗng. Vì vậy mới tới, có thể cùng Văn Hạ huynh làm bạn, Giang Dạ ta thật sự vinh hạnh!”

Lưu Văn Hạ tại triều làm quan rất ít khi tham dự tiệc xã giao, hơn nữa lại không muốn cùng đám quý tộc hoạn quan thông đồng tham ô hối lộ, cho nên đối ai cũng đều là khách khách khí, giao tình đậm như nước; hiện tại bị gian thần hãm hại phải chạy tới nơi đây, mà Giang Dạ là Hộ Bộ thượng thư, cũng là nhất phẩm quan viên, làm quan trong triều cúi đầu không thấy ngẩng đầu thấy, Giang Dạ quan hệ lại rất tốt, cơ hồ triều đình từ trên xuống dưới đều có quen biết, cũng không biết hẳn làm sao mà đắc tội Hoàng đế để bị ném tới đây.

“Uy....” Lưu Văn Hạ chưa kịp đáp lời, Hạ Thu đã mở miệng trước.

“Làm sao vậy? Tiểu huynh đệ tên gì?” Giang Dạ ôn hòa cười nói.

“Người dẫm lên chân của ta!” Hạ Thu mặt không đổi sắc nói, Thương Viễn nhân cơ hội dứt một khối nhuễn cao vào miệng hẳn.

“A?! Thật có lỗi! Thật có lỗi!” Giang Dạ vội cười xin lỗi, mập mờ hướng Thương Viễn nháy mắt ra dấu.

“Giang đại nhân dù có nhìn trúng tại hạ, tại hạ cũng chỉ có thể chường mắt đại nhân thôi!” Thương Viễn tự tiểu phi tiểu.

“Ta còn tưởng người quen hẳn đâu? Dùng ánh mắt như thế nhìn một người nam nhân, thật sự rất....ghê tởm!” Hạ Thu lẩm bẩm nói. Nghe hết lời Hạ Thu, gương mặt tuấn mỹ của Giang Dạ lập tức đen thành đáy nồi, vì dỗi đi đề tài, Giang Dạ chuyển hướng Tiểu Sinh:

“Tiểu Sinh, còn nhớ Giang thúc thúc không? Người ăn cái gì vậy? Ăn ngon chứ?”

Lưu Sinh tựa đầu vào lòng Lưu Văn Hạ, cũng không buồn ngẩng đầu lên nói:

“Phụ thân, ta không muốn cho thúc thúc kỳ quái này ăn điểm tâm của ta.”

Thúc thúc kỳ quái....

Thúc thúc kỳ quái....

Thúc thúc kỳ quái....

Giang Dạ không chỉ có mặt, cả cổ cũng đen.

“Con ta không hiểu chuyện, Giang Dạ huynh nếu muốn ăn, vậy cầm của ta a.” Lưu Văn Hạ hảo tâm đưa một ít nhuễn cao trong tay cho Giang Dạ. Giang Dạ miễn cưỡng nở nụ cười:

“Đạ tạ Văn Hạ huynh, không cần, vừa nhớ tới ta còn có việc, xin được cáo từ trước, từ này về sau chúng ta làm hàng xóm, xin chiếu cố nhiều cho.” Giang Dạ rời đi như chạy trốn. Thương Viễn cười lạnh.

Hạ Thu đối Lưu Sinh nói:

“Tiểu Sinh không nên thân thiết quá với thúc thúc quái dị, cũng không được cho thúc thúc quái dị đồ đồ ăn, lại càng không được ăn thúc thúc quái dị cho gì đó....”

“Đạ! Chỉ ăn Tiểu Hạ thúc thúc cho...”

Cách đó không xa, Giang Dạ nghe được lời Hạ Thu nói, hai đám nắm chặt, tự nói với mình bình tĩnh_____ bình tĩnh, người kia còn ở đó đâu_____ bình tĩnh_____

Đến bữa tối, phòng bếp nhà bên khói đặc cuộn cuộn....

“Khụ...khụ....Khụ khụ....”

“Bạch....Bạch Vũ.....tại sao cơm lại khó nấu như vậy a....”

Ngày đó, có người gửi mùi thơm từ nhà bên bay sang mà cổ nhin cái bụng đang sôi ùng ục. Vốn định chạy qua cợ cơm lại không thành, vì bên kia người ta đã sớm đóng chặt cửa, tỏ ý xin đừng làm phiền.

Giang Dạ nghiêng răng nghiêng lợi.

Từ đó về sau, Bạch Vũ mỗi ngày hướng trong thành đi một chuyến mua cơm ở khách *** mang về cho Giang Dạ.

Giang Dạ đến sau, đem ngỗng trắng giao cho Bạch Vũ nuôi, còn mình ở đó đối trời thu, lá khô ngâm thơ vẽ tranh. Hạ Thu khó hiểu, hỏi Thương Viễn:

“Người kia rốt cục tới làm gì?”

“Không biết.” Quân hấn tới làm cái khi gì, chỉ cần không động đến y là được, cho dù là hoàng đế đến đây cũng thế.

Hạ Thu cùng Thương Viễn bê củi vào phòng bếp. Hạ Thu nói nơi này tuy cách thành Bình An không xa, nhưng đến mùa đông rất lạnh, mua vài thứ dự trữ đến mùa đông cũng không cần đi mua. Hạ Thu nghĩ nghĩ, bàn với Thương Viễn nên đào một gian nhà kho hay nên xây một cái. Thương Viễn cùng Lưu Văn Hạ nhất trí đề nghị xây một cái. Nhưng vấn đề là nên xây ở chỗ nào đây? Hạ Thu tính toán: sau nhà có chuồng dê, chuồng ngỗng, chuồng gà, nhưng cách rất xa, lúc trước Hạ Thu chính vì sợ mùi hôi của súc vật nên mới xây xa như vậy; còn phòng bếp thì gần với giếng nước, cạnh giếng là bãi trồng rau. Thương Viễn nói, không trồng rau nữa, dựng một gian trữ hàng ở đó. Đợi sang năm mùa xuân ấm áp, lại xây thêm phòng ở, chọn chỗ xây to một chút, phải có sân nhỏ các loại. Hạ Thu nghe xong đồng ý, hấn cũng không vừa ý phòng ở hiện giờ lắm, một mình mình ở thì không sao, nhưng bây giờ là bốn người, quả thật có điểm chen chúc. Mùa đông không nuôi dê nữa, chọn lúc nào đó đem đi bán, hiện tại tiền còn đủ đến giữa năm, ngỗng giữ lại đến Tết làm thịt ăn, ngỗng này rất lớn, dù sao triều đình đã quên chúng rồi, không cần phải lo lắng. Gà thì để lại, lấy trứng cho đứa nhỏ bổ sung dinh dưỡng. Đối với Lưu Sinh, Hạ Thu vẫn tương đối chú ý ẩm thực, cho nên lúc làm cơm luôn cố làm sao cho đủ dinh dưỡng, như vậy không chỉ có khỏe mạnh, còn rất tốt cho cơ thể.

Nói là làm, mấy người bắt đầu chuẩn bị.

“A_____ hồ ly! Hồ ly! Súc sinh chỗ nào đến! Làm ta sợ muốn chết! Bạch Vũ! Mau bắt nó lại!” một tiếng rít gào quấy nhiễu đám Hạ Thu. Hồ ly vọt vào phòng trốn vào lòng Lưu Sinh.

“Tiểu Bạch, Tiểu Bạch.” Lưu Sinh sờ sờ bộ lông mềm mại của nó.

“Ta đã nói tiểu hồ ly này hai ngày chạy đi đâu, thì ra là đi thăm hàng xóm mới của chúng ta a.” Hạ Thu chống cằm. Đoán chừng là chui vào ổ chăn của Giang Dạ ngủ say! Có điều nghe một nam nhân kêu thét sợ hãi thật đúng là khó nghe.

“Tên súc sinh này là các người nuôi?” Giang Dạ dẫn Bạch Vũ xông vào phòng.

“Nó không phải súc sinh, nó là Tiểu Bạch.” Lưu Sinh sửa lại.

“Ai, vẫn là Tiểu Sinh nhà ta thông minh.” Hạ Thu xoa xoa đầu Tiểu Sinh.

“Nó làm hỏng mất tranh vẽ của ta, nể mặt Văn Hạ huynh, chuyện này coi như xong.” Giang Dạ tự nhiên đến ngồi vào ghế.

Mấy người nhìn hấn một cái, quyết định không đếm xỉa đến sự có mặt của hấn.

Giang Dạ rất không vui hỏi: “Các người đang làm gì đó?” Nghe cổ nhìn xem Hạ Thu vẽ cái gì, mà Lưu Văn Hạ ở một bên chỉ bảo, Thương Viễn chăm chú lắng nghe.

“Giang đại nhân chắc đối cái này không có hứng thú.” Hạ Thu ngẩng đầu cười đáp.

Bọn họ vẽ chính là bản vẽ mặt bằng, Hạ Thu giải thích qua ý nghĩa có nó, Lưu Văn Hạ như có điều suy nghĩ, Thương Viễn lại thâm nghĩ nếu theo nguyên lý đó vẽ bản đồ một quốc gia thì....

Hạ Thu cũng không nghĩ quá nhiều như vậy, còn Giang Dạ thái độ lạnh lùng của nhà bọn họ với mình thì rất không vui, oán hận nói:

“Tốt xấu gì chúng ta cũng là hàng xóm, chẳng lẽ các người tuyệt không quan tâm một chút gì sao?”

Hạ Thu ngẩng mặt lên cười với Giang Dạ, sau đó trực tiếp quay sang hỏi Thương Viễn:

“Chúng ta có hàng xóm sao?”

Thương Viễn mặt không biểu tình trả lời: “Không có.”

Giang Dạ nghiêng răng nghiêng lợi, cái nhà này thật chẳng đáng yêu chút nào, thật đúng là không biết tốt xấu, mình ở đây cùng bọn họ vất vả chịu khổ, bọn họ lại làm như không thấy.

Ta đây là vì cái gì a!!!

Vẽ đơn giản một bản vẽ mặt bằng xong giao cho Lưu Văn Hạ rồi cùng Thương Viễn mang bốn con dê vào thành đem bán, cũng trực tiếp đặt gạch ở đó, bảo người ta đưa đến đào viên, đồng thời thuê người hôm sau đến dựng một gian nhà kho.

Ngày hôm sau, gạch đến, người cũng đến. Thương Viễn không cho Hạ Thu hỗ trợ. Hạ Thu trong một tháng qua xác thực cao lớn thêm một chút, nhưng mà vẫn gầy như xưa. Rõ ràng mỗi ngày đều ăn ngon như vậy, sao lại không béo thêm được tí thịt nào chứ? Y mỗi ngày đều ôm Hạ Thu ngủ, hẳn có béo hay không chính y rõ nhất, phải nghĩ cách làm cho hắn béo thêm mới được....

Trong phòng, hiện tại Lưu Văn Hạ mỗi ngày đều dạy Lưu Sinh học hai canh giờ.

Giang Dạ nhận ra, cái nhà này người ngoài không xen vào được, dù cho người đứng trước mặt bọn họ, cũng khó có thể chạm đến. Cho nên Giang Dạ rất buồn bực, Giang Dạ hỏi Bạch Vũ vì sao? Bạch Vũ lạnh nhạt đáp:

“Chủ nhân và bọn họ không cùng một thế giới.”

Giang Dạ có chút không hiểu, mà Bạch Vũ cũng không hiểu Giang Dạ tại sao cứ phải ở đây, nơi đây vốn là nơi bị ghét bỏ, để mặc chức Hộ Bộ thượng thư của mình không làm, chạy tới xem náo nhiệt gì chứ, hơn nữa đối phương còn là Lưu Văn Hạ. Trong mắt Bạch Vũ, Lưu Văn Hạ cực kỳ may mắn, hay đúng hơn là mạng lớn. Lưu Văn Hạ dâng tấu vạch tội ba thế gia đại tộc, trực tiếp đắc tội Thừa tướng. Sau lưng Thừa tướng chính là tam đại thế gia, trăm năm vọng tộc cắm rễ sâu khắp triều đình, động đến bọn họ chẳng khác nào động đến Thừa tướng. Bất quá Lưu Văn Hạ mạng lớn, có thể sống sót thoát khỏi tay Thừa tướng.

Kỳ thật, hết thảy chỉ vì Hoàng đế không muốn để Lưu Văn Hạ cuốn vào tranh đấu, vì bảo trụ Lưu Văn Hạ, Hoàng đế ngầm làm chứng cứ giả, dưới sự trợ giúp của hoàng thúc – Thập tam vương gia thuận lý thành Chương cách chức đuổi Lưu Văn Hạ tới đây, sau đó sai người bí mật bảo vệ cẩn thận. Thừa tướng sẽ không dễ dàng buông tha Lưu Văn Hạ, cho nên chỉ có để hắn lúc nào cũng trong phạm vi kiểm soát của mình mới có thể yên tâm.

Nghe đồn Thập tam vương gia đã trở lại, chỉ tiếc là chưa ai gặp qua. Vị Thập tam vương gia này sáu tuổi rồi cung, từ đó tới nay hành tung bí ẩn, cho dù y xuất hiện, cũng không ai có thể nhận ra được. Tất cả mọi người suy đoán y muốn ra tay tiêu diệt Thừa tướng cùng tam đại thế gia, nhưng đợi đến đợi đi cũng chưa thấy kết quả. Giang Dạ cũng vì thiếu kiên nhẫn, mới chạy tới quan sát một nhà Lưu Văn Hạ, xem có thể từ đó thấy được cái gì hay không, đáng tiếc chính là, cái nhà này thực....thực quá ‘bài ngoại’.

Giang Dạ tức chết a.....

10. Chương 10: “người Này Xấu Nữ Nhân!”

Bắt đầu vào đông, kể cả Giang Dạ cũng lười ra cửa! Mọi chuyện cần thiết toàn bộ giao cho Bạch Vũ làm, còn mình nằm trong nhà đương đại thiếu gia. Đối với việc này, Hạ Thu rất là khinh bỉ.

Những thứ cần dùng đều chất đủ trong kho rồi, mọi người cũng bắt đầu không muốn làm. Nhưng Hạ Thu không muốn ăn đồ khô, cho nên bảo Thương Viễn một tiếng, nói là ra hồ đánh cá liền đi. Thương Viễn tùy hắn, y không quá tin rằng Hạ Thu có thể bắt được cá. Hiện tại, Thương Viễn đảm nhiệm tất cả việc cho gà và ngỗng ăn, Lưu Văn Hạ đọc sách, đôi khi nhờ Hạ Thu giúp vẽ ra những gì trong sách miêu tả, sau đó chậm rãi ghép lại thành bản đồ. Hạ Thu biết rõ tầm quan trọng của địa đồ đối với một quốc gia, nếu có thể, hẳn thật sự không muốn vẽ, bởi địa đồ hắn vẽ, có thể chính xác đến như thật.

Tiết trời khô ráo, có gió lạnh. Con hồ ly kia không biết lại trốn đi đâu, lấy được ba quả trứng gà trong ổ, Thương Viễn trở về phòng.

Hạ Thu cùng Lưu Sinh ra hồ, Hạ Thu ôm lấy cục cứng Tiểu Sinh mặc áo bông tròn như bánh bao, dẫn nó ở bên chờ còn mình cầm sọt cho vào hồ, hẳn muốn lừa cá vào trong sọt. Lúc này nước hồ rất lạnh, Hạ Thu cầu mong vận may của mình hôm nay sẽ đến.

“Các người là ai? Ở đây làm gì?”

Người nói là một nữ hài ước chừng bằng tuổi Hạ Thu. Nhìn cách ăn mặc của nàng có thể thấy là con nhà phú quý. Lưu Sinh tiếp lời nói:

“Ta cùng Tiểu Hạ thúc thúc đang bắt cá!” Lưu Sinh thấy nữ hài xinh đẹp liền cười thật tươi.

Phía sau nữ hài là bốn hạ nhân, hai nam hai nữ, thấy bộ dáng nữ hài kiêu ngạo, ngang ngược, Hạ Thu đã không muốn đáp chuyện.

“Cá? Chẳng lẽ người không biết nơi này là đất của hoàng gia hay sao? Dám tới đây câu cá, thật to gan!”

Hạ Thu liếc cũng không thèm liếc một cái, một tay cầm sọt một tay cầm tay Lưu Sinh muốn đi về. Nhưng mà, người a, chính là như vậy, người càng không để ý đến nàng, nàng lại càng muốn chọc giận người!

“Lời ta nói người không nghe được sao? Thật quá to gan! Người tin hay không ta bắt người ném vào trong lao!” Nữ hài ngăn Hạ Thu cùng Lưu Sinh lại, lớn tiếng nói.

“Đây là hoàng thổ, nếu tùy ý bắt người vô tội vào đại lao, vậy luật pháp Tiêu quốc sẽ chỉ để trưng bày mà thôi.”

“Người nói vậy là hoài nghi luật lệ của Tiêu quốc ta? To gan!”

Hạ Thu không buồn để ý tới nàng, Hạ Thu ghét nhất chính là loại nữ nhân điêu ngoa dưng tại khuê phòng này, nữ nhân như vậy luôn luôn ngu xuẩn tự cho là đúng. Đưa tay đẩy nàng ra, dẫn Lưu Sinh bước hướng về nhà. Lưu Sinh le lưỡi làm mặt quỷ đối nữ hài, vốn tưởng tỷ tỷ xinh đẹp này sẽ trở thành bằng hữu của mình, không ngờ mình nghĩ sai rồi.

“Người đâu, bắt hắn lại cho ta!” Nữ hài bốc hỏa! Cơn tức của Hạ Thu cũng dậy lên, bảo vệ Lưu Sinh cùng bốn người kia giằng co.

“Nữ nhân xấu! Buông Tiểu Hạ thúc thúc ra! Nữ nhân xấu!”

Lưu Sinh bắt lấy tay nữ hài hung hăng cắn một cái. Nữ hài “Ôi!” một tiếng tát hai cái vào mặt Lưu Sinh. Khuôn mặt non nớt của Lưu Sinh tức thì hiện lên dấu tay đỏ ửng. Lưu Sinh “oa” khóc lớn. Hạ Thu tức giận đến trán nổi gân xanh, giãy dụa, nhưng sức hắn không địch nổi bốn người, vì thế đối Lưu Sinh hô:

“Tiểu Sinh! Quay về tìm Thương Viễn thúc thúc!” Nghe lời Hạ Thu, Lưu Sinh vừa khóc vừa chạy về đi.

“Ném hắn xuống hồ cho ta!” Trong mắt nữ hài hiện lên một tia sát khí, nàng hận nhất là người khác không phục theo nàng.

Hai nam bộc do dự, nữ hài cười lạnh:

“Nếu không ném hắn xuống, chính các người nhảy xuống đi!”

Nghe vậy, hai nam bộc kia cũng không dám chần chừ, lập tức ném Hạ Thu xuống.

Nước hồ lạnh buốt như thấm tận xương tủy, Hạ Thu run rẩy bơi về phía bờ.

“Ha ha! Xem như người may mắn! Cứ từ từ mà bơi đi! Lần sau, ngàn vạn lần đừng để ta nhìn thấy người! Bằng không ta nhất định sẽ không để người sống tới ngày hôm sau!” nữ hài mang theo bốn hạ nhân của mình rời đi.

Hạ Thu gian nan bơi tới bờ liền hôn mê....

.

“Oa oa.....phụ thân....”

“Oa oa.....Thương Viễn thúc thúc.....”

“Oa oa.....”

Rất xa nghe thấy tiếng khóc của Lưu Sinh truyền đến, Lưu Văn Hạ sợ hãi chạy vội ra ngoài, Giang Dạ cùng Bạch Vũ cũng ra cửa. Thương Viễn là người đầu tiên chạy đến ôm lấy Lưu Sinh, nhìn thấy dấu đỏ trên mặt nó, sắc mặt khó coi hỏi:

“Tiểu Sinh! Chuyện gì xảy ra? Ai đánh người? Tiểu Hạ thúc thúc đâu?”

“Oa oa.....” Ôm chặt lấy cổ Thương Viễn, oa oa khóc lớn đứt quãng nói:

“Tiểu Hạ thúc thúc bị nữ nhân xấu đánh....Oa oa....” Tâm Thương Viễn tức thì trầm xuống, đem Lưu Sinh giao cho Lưu Văn Hạ, Lưu Văn Hạ đau lòng vỗ về, dấu tay sưng đỏ rõ ràng như vậy, chói mắt như vậy.

Thương Viễn sử dụng khinh công phi đến bên hồ, Giang Dạ cùng Bạch Vũ đuổi theo sau, tới hồ, nhìn thấy Hạ Thu hôn mê nằm đó, trái tim y co rút đau đớn. Thương Viễn ôm lấy Hạ Thu, cả người hân hân lạnh như băng, một thân sát khí tức khắc bùng lên bức lui Giang Dạ cùng Bạch Vũ vừa chạy tới. Thương Viễn ôm Hạ Thu phi nhanh về phía Bình An thành.

“Xem ra có người sắp gặp xui xẻo! Chọc ai không chọc lại đi chọc tới y!” Giang Dạ xoa xoa cằm, rất chờ mong chuyện kế tiếp.

“Y là ai?”

“Thương Viễn!”

Cái chính là, Thương Viễn là ai a _____

.

Bên này, Lưu Văn Hạ chờ đến tối chỉ chờ được Giang Dạ một câu:

“Hạ Thu bị lạnh, Thương Viễn đưa Hạ Thu tới Bình An thành tìm đại phu, đừng lo.” Lưu Văn Hạ oán giận, đến tốt cùng là ai nhẫn tâm đánh con hân như vậy, còn hại Hạ Thu bị lạnh nữa.

Nhưng mà, trước mắt, chỉ có thể chờ đợi.

.

Hoàng cung.

Thập tam vương gia một thân lệ khí, ngự y chữa bệnh cho Hạ Thu cả đám đều nơm nớp lo sợ. Ngự y trong lòng thầm kêu khổ, thiếu niên này thân thể vốn gầy yếu, còn rơi xuống hồ, không bị phong hàn linh tinh mới là lạ! Còn có, người là ai a? Vì cái gì người còn đáng sợ hơn cả Hoàng thượng a.....

Thập tam vương gia mặc cung trang, dáng vẻ anh tuấn, nhưng xung quanh y lại đầy ngập sát khí, ai cũng không dám tới gần nửa bước, ngay cả Hoàng thượng cũng bị y từ chối không tiếp.

“Nguyệt Ảnh, ngay đêm nay ta muốn biết đáp án! Người nếu không tra ra được, vậy đem đầu tới gặp ta! Còn có, liên lạc với Thúc Ảnh, bảo hắn trong vòng hai ngày phải trở về! Truyền Lãnh Hồn tới chỗ ta một chuyến!” Thương Viễn không quay đầu lại nói.

Nam nhân vận cẩm y màu đen quỳ trên mặt đất, “Vâng.” một tiếng liền biến mất.

Tiêu Viễn nhìn thiếu niên thập phần im lặng nằm trên giường, thật sự sợ hãi hân cứ như vậy ngủ mất, dịu dàng vuốt ve khuôn mặt hắn.

“Tiểu Hạ....” thanh âm của Thương Viễn thực ôn nhu.

Vốn tưởng rằng thế gian này không gì có thể khiến lòng mình rối loạn. Thế nhưng sống cùng nhau lâu như vậy, mới nhận ra cũng không phải như mình nghĩ, đã quen với sự tồn tại của hắn, quen với việc tối tối ôm hắn đi vào giấc ngủ...

“Hoàng thúc.....” Tiếng Tiêu Dực Tĩnh vang lên ngoài cửa.

“Vào đi.” Thương Viễn nói.

Cửa mở, là hoàng đế – cháu của y.

“Hoàng thúc đừng quá lo lắng, chỉ là phong hàn, ngự y cũng nói, hai ba ngày sẽ khỏe lại.”

“Thân thể Tiểu Hạ gầy yếu hơn người thường, nếu Tiểu Hạ có bất kỳ sơ xuất gì, không cần biết là ai, ta đều muốn kẻ đó chôn cùng!”

Tiêu Dực Tĩnh kinh hãi, Thập tam hoàng thúc lần này là thật sự kiên quyết. Tuy cùng Thập tam hoàng thúc gần tuổi, nhưng hắn vẫn luôn cực kỳ kính trọng. Hàng năm, Thập tam vương gia chỉ trở về hai lần, nhưng lần này lại ở lại thật lâu, còn một tay âm thầm tiêu diệt những kẻ dám ám sát y. Khi đó, Thương Viễn từ Bắc Lam trở về lọt vào phục kích, là Bắc Băng bảo của Bắc Lam chủ mưu. Trùng hợp khi ấy được Hạ Thu cứu chữa, bất tri bất giác lại ở cùng thiếu niên không muốn rời đi. Xem thiếu niên bộ dáng thâm trầm, lúc tắm rửa bị y nhìn thấy mà thẹn thùng, rồi còn bán được nhiều bạc mà hưng phấn.....đều hấp dẫn y không ngừng. Lúc ấy, Bắc Băng bảo bị y mượn tay hoàng tộc Bắc Lam tiêu diệt sạch sẽ, làm cho bọn chúng hoàn toàn biến mất khỏi thế gian này như chưa từng xuất hiện.

Mà hiện tại, động vào nghịch lân của y. Kẻ đó, chết chắc rồi!

.

Ngày hôm sau, Lý quý phi khóc quỳ vì muội muội mình cầu xin. Lý gia là trăm năm thế gia vọng tộc. Tiêu quốc có năm đại thế gia, phân biệt là: Tô gia, Lãnh gia, Thương gia, Lý gia, Sở gia. Mà hậu thuẫn sau lưng Sở thừa tướng chính là Sở gia, Sở gia có quan hệ thông gia với bàng chi của hai thế gia khác, một là Tô gia, hai là Lý gia! [bàng chi: chi bên, chi thứ (trong một dòng họ)]

Còn lúc này, Lý gia tiểu thư – muội muội của Lý quý phi dẫm lên chông sắt.

“Hoàng thượng! Thần thiếp cầu ngài! Tiểu Hà còn nhỏ, nếu không có hai chân, đời nàng làm sao bây giờ a?” Lý quý phi một hồi khóc lóc kể lể. Nàng sáng sớm thu được tin tức từ Lý gia nói muội muội của mình không biết chọc phải họa gì, bị Thập tam vương gia ban thưởng một thanh đao, lệnh tiểu muội nàng tự mình dùng đao chặt bỏ hai chân.

Chuyện này khiến cả kinh thành chấn kinh, hỏi Lý Hà, làm sao lại đắc tội Thập tam vương gia, kết quả hỏi cái gì cũng không biết, chỉ biết khóc rồi khóc. Vì Lý Hà, Lý quý phi chạy tới quỳ gối trước mặt Tiêu Dực Tĩnh cầu xin. Tầm cung của Thập tam vương gia là cấm địa, chỉ có Hoàng đế mới có thể ra vào, hoặc là người được truyền gọi, bằng không người một bước bước vào đầu cửa người sẽ rơi ngay tại cửa.

“Chính người tự đi cầu hoàng thúc đi!” Tiêu Dực Tĩnh lạnh lùng nói. Có đại gia tộc hậu thuẫn, nàng vẫn muốn ngồi vào ngai hoàng hậu, nhưng Tiêu Dực Tĩnh sao có thể cho nàng như nguyện?

Hiện giờ, Thập tam vương gia trở về chính là vì tiêu diệt Sở thừa tướng cùng tam đại thế gia sau lưng. Hắn cũng vui vẻ ngồi xem kịch. Chỉ riêng việc Sở thừa tướng lôi kéo các quan viên khác trong triều buộc tội Lưu Văn Hạ, hắn đã hận không thể tự tay bóp nát Sở thừa tướng, nhưng đồng thời cũng giúp hắn biết thời biết thế, đưa Lưu Văn Hạ hoàn toàn tránh xa khỏi vòng tranh đấu.

Thập tam vương gia là thập tam đệ đệ của Thái thượng hoàng. Danh gọi Tiêu Viễn. Thái thượng hoàng năm năm trước nhường ngôi sau liền đi vân du tứ hải. Còn Tiêu Viễn thì từ nhỏ đã rời cung, hàng năm chỉ trở về hai lần xử lý cục diện rối rắm của triều đình, thủ đoạn như sấm vang chớp giật, nhanh chóng mà tàn nhẫn, tổ tiên người mười tám đời trước làm những chuyện xấu xa gì cũng có thể đào ra cho người trong thiên hạ đều biết, khiến cho người người chế giễu, điểm này so với chết còn khó chịu. Cho nên, đương một ngày người động vào nghịch lân của y, vậy người cứ đợi y đến chính người a. Dù cho người không có gì làm cho người ta quan ngưỡng chê cười, cũng đừng lo lắng, mấy cái đó có thể chế tạo.

Bởi vì lời đồn là đáng sợ nhất, lời đồn có thể giết người.

Cho nên, đại thần trong triều đối Thập tam vương gia vừa kính vừa hận.

Điểm đáng sợ nhất của Thập tam vương gia chính là đối một gia tộc hủy diệt không chút lưu tình. Dù là tám mươi tuổi lão nhân, hay hài tử mới ra đời cũng sẽ không buông tha. Y theo lời Lãnh gia gia chủ – Lãnh Hồn là: Sẽ không lưu lại bất kỳ điều gì, hay bất kỳ ai có khả năng trở thành mầm tai họa!

Hai đại thế gia Lãnh gia cùng Thương gia chỉ nghe lệnh Thập tam vương gia, nhưng trong triều cũng có thể lực riêng của mình. Thế lực này âm thầm ẩn vào, một nhà thu thập tình báo các nước, một nhà giám sát triều đại rung chuyển cùng tình hình ở các nơi, mà bọn họ, chỉ thuần phục một người – Âm hoàng – Thập tam vương gia.

11. Chương 11: Chết Tiệt Thương Viễn A

?T TIỆT THƯƠNG VIỄN A.

Lưu Văn Hạ ở nhà chờ ba ngày sau, Thương Viễn mới ôm Hạ Thu mơ mơ màng màng trở về. Hạ Thu còn chưa tỉnh táo hẳn đã phát hiện mình từ một gian phòng ấm áp mà xa hoa chuyển về phòng nhỏ của mình.

Thương Viễn mặt không đỏ tim không loạn nói hẩn nhìn lầm rồi, làm gì có phòng ngủ xa hoa nào, nhất định là sốt cao nằm mơ! Hạ Thu buồn bực, vì cái gì khi đó cảm giác lại chân thật đến vậy, hơn nữa nhớ rõ còn có một nam nhân uy vũ giống hệt Thương Viễn canh giữ bên người hẩn. Nhưng mà....nhìn xem Thương Viễn bộ dáng nông dân kia lại ngấm lại, nhất định là hẩn nằm mơ! Không sai, không sai!

“A_____người làm gì?” Hạ Thu ngăn lại cái tay đang sờ soạng khắp người mình kia, đôi tay đầy chai chàm vào làm hẩn có cảm giác là lạ.

“Ta chỉ xem xem người gây nhiều ít mà thôi.” Thương Viễn bất mãn nói.

“Hừ hừ!” Không quan tâm tới Thương Viễn bất mãn, Hạ Thu quay lưng lại với y ngủ. Thương Viễn từ sau lưng ôm lấy Hạ Thu ghé vào tai hẩn nói:

“Tiểu Hạ, người có biết ta lo cho người nhiều biết bao.”

“Ngủ!” Hạ Thu lẩm bầm một câu. Mặt hẩn đỏ như gấc, tim đập nhanh liên hồi. Quái lạ.....hẩn và y đều là nam nhân, sao lại có cảm giác như với người yêu? Hạ Thu không phải ngu ngốc. Ở kiếp trước, hẩn đã từng có loại cảm giác này. Chỉ là, hẩn cư nhiên vì lời nói của một nam nhân mà trong lòng có chút ngọt, có chút vui vẻ, lại có chút khấn trương, còn đỏ mặt....

Ta...ta chắc không phải là thích Thương Viễn đi....Hạ Thu giật mình nghĩ. Tính hướng của hẩn vẫn là thẳng, không thể nào là cong, hẩn đương nhiên hiểu rõ bản thân. Chẳng lẽ do tới thế giới này hẩn không hề tiếp xúc với nữ nhân cho nên mới đổi nam nhân sinh ra cảm giác như vậy?

Ừm, nhất định là do hẩn chưa tiếp xúc với nữ nhân. Được rồi, chọn lúc nào đó đi Di Hồng viện một chút đi.....

.

Sau khi Hạ Thu khỏe lại, mọi người rốt cục không cần phải mỗi ngày ba bữa ăn cháo trứng với thịt nạc! Từ lúc Hạ Thu bị ốm, Lưu Văn Hạ ngoại trừ biết làm cháo trứng với thịt nạc, cũng chỉ là cháo trứng với thịt nạc, cho nên Lưu Sinh vừa thấy Hạ Thu khỏe lại liền phi thường hưng phấn. Hạ Thu đau lòng xoa xoa đầu Lưu Sinh. Hai cái tát kia tát vào mặt nó cũng như tát vào mặt hẩn vậy.

Mấy người bọn họ ở trong rừng đào sống cuộc sống bình lặng, không hề hay biết bên ngoài trời long đất lở. Sở thừa tướng bị cách chức, tam đại thế gia sau lưng hẩn toàn bộ bị lưu đầy tới vùng đất khô cằn phía Tây, vĩnh viễn không có ngày ngóc đầu dậy. Đồng thời, Lý quý phi bị đẩy vào lãnh cung. Lưu Văn Hạ được sửa lại án oan, Giang Dạ cũng khôi phục chức quan trở về tiếp tục làm Thượng thư của hẩn, để lại một bầy ngỗng..

Còn Thương Viễn cũng mất tích hai ngày! Hạ Thu tức giận a! Đi đâu cũng không nói một tiếng. Nhưng mà.....y vốn là đột nhiên xuất hiện không phải sao, đi cũng tốt....không có gì thay đổi a.....ha ha.....ai nói ta thay đổi a! Vô duyên vô cớ ở lại lâu như vậy.....

Buổi tối lúc ngủ, như thế nào cũng không ngủ được. Chăn đắp lạnh lẽo, hướng chi trong phòng còn không đốt củ sưởi ấm. Đến khi lòng Hạ Thu sắp nhanh bị đông lạnh, ngày thứ ba mở mắt lại thấy nam nhân ở bên cạnh thoải mái ôm mình ngủ say. Hạ Thu buồn bực a! Tức giận a! Khó trách đêm qua không bị lạnh tỉnh đầu.

Chính hắn đến tột cùng là như thế nào? Tóm lại, hắn một chút cũng không muốn thừa nhận tình cảm của mình đối Thương Viễn là gì. Đó là bí mật nho nhỏ hắn tuyệt đối không muốn thừa nhận.

Hắn vốn muốn đâm cho Thương Viễn một cái, nhưng nhìn gương mặt anh tuấn của y, đường cong rõ ràng, kiên nghị khí phách, ma xui quỷ khiến khiến Hạ Thu vụng trộm hôn lên môi Thương Viễn. Trong lòng vui rạo rức chỉ có mình hắn biết, sẽ không bị người khác phát hiện, việc này trở thành bí mật nho nhỏ thứ hai của hắn.

Bí mật tự cho là giấu kín, kỳ thật Thương Viễn vẫn chưa ngủ, lòng y mừng thầm a! Giả vờ, tiếp tục giả vờ a!

“Ngô!” Thương Viễn kêu lên một tiếng đau đớn, Hạ Thu thật sự một quyền đâm vào mặt y. Thương Viễn bất đắc dĩ mở mắt ra, giả bộ như hai mắt mông lung, bộ dáng buồn ngủ nói:

“Làm gì?” Thương Viễn nói xong lại đem hắn ôm vào lòng. Thực gầy....

“Người! Người! Người đứng lên cho ta! Người mấy ngày nay chạy đi đâu!” Hạ Thu giẫy dụa.

Hừ, hắn tuyệt đối sẽ không thừa nhận là đang lo lắng cho y!

“Đừng nhúc nhích!” Giọng Thương Viễn khàn khàn.

“Mau đứng lên_____” Hạ Thu cũng đột nhiên phát hiện có điểm bất thường. Người Thương Viễn nóng hừng hực, còn có thứ gì đó đâm vào đùi mình. Làm một nam nhân, Hạ Thu đương nhiên biết rõ nó là cái gì, mặt hắn thoát cái đỏ quạch!

Ủm, đây là phản ứng thỉnh thoảng sẽ có vào sáng sớm a...

Đây là phản ứng thường thấy vào sáng sớm, không liên quan gì đến hắn...không liên quan gì đến hắn....

“Tiểu Hạ....” Thanh âm Thương Viễn trầm khàn đầy dụ dỗ, Hạ Thu tránh mắt:

“Cái...cái gì....”

“Tiểu Hạ....” Thương Viễn xoay người áp Hạ Thu dưới thân thô bạo hôn lên môi hắn, hôn đến Hạ Thu đầu váng mắt hoa, hôn đến dục hỏa bùng bùng. Hai tay Thương Viễn cởi bỏ quần áo Hạ Thu cùng quần của mình, cọ sát tính khí khiến Hạ Thu run rẩy, rồi lại dùng tay cao thấp nhu nhuyến, Hạ Thu không kìm lòng nổi phát ra rên rỉ....cuối cùng cả hai đồng thời đạt tới đỉnh.

Sáng sớm thấy Hạ Thu uể oải, môi đỏ tươi, còn Thương Viễn thì rất sáng khoái, y có một chút cảm giác thỏa mãn, mà Hạ Thu thì thầm nói với chính mình:

Xong rồi....ta...ta thật sự đã cùng nam nhân....lại còn không kìm nổi!!! Lại trầm mê trong đó!!!!

Hạ Thu cảm giác như mình bị ngũ lôi oanh đỉnh! Oán giận trừng mắt nhìn nam nhân đang dương dương đắc ý bên cạnh.

“Tiểu Hạ thúc thúc! Tiêu thúc thúc đến đây!”

“A!” Hạ Thu ử rử đáp.

Cái gì? Tiêu thúc thúc? Họ Tiêu không phải là quốc họ sao? Hạ Thu cảm thấy da đầu mình run lên, chắc không phải hoảng đến đến đây chứ.

“Tiêu thúc thúc!” Lưu Sinh thoáng cái bổ nhào vào ngực Tiêu Dực Tĩnh. Tiêu Dực Tĩnh đi vào cùng Lưu Văn Hạ, ôm lấy Lưu Sinh cười nói:

“Tiểu Sinh có nhớ Tiêu thúc thúc hay không a!”

“Dạ, nhớ! Phụ thân luôn không cho ta đi tìm Tiêu thúc thúc!”

“A! Vậy phải phạt phụ thân ngươi rồi, có được không!”

Lưu Sinh nhú nhú mày.

“Tiêu thúc thúc đừng phạt phụ thân!”

“Ha ha ha ha, không phạt, không phạt, ta sao lại nỡ phạt phụ thân ngươi đâu!”

“Hoàng....” Lưu Văn Hạ bối rối.

“Vị này chính là?” Hạ Thu cẩn cẩn thận thận nói, vội vàng nhường ghế của mình.

“Ta gọi là Tiêu Dực Tĩnh. Ở đây, mọi người không cần phải cố kỵ thân phận của ta!” Tâm tình của Tiêu Dực Tĩnh tựa hồ rất tốt.

“Vâng, vâng. Tiêu công tử, ta đi pha trà.” Trong nhà không có thói quen uống trà, nhưng vẫn chuẩn bị một ít trà dành tiếp khách, có điều chỉ là loại tầm thường, không biết vị hoàng đế này có thể dùng tạm được không.

Hạ Thu âm thầm cười khổ.

Đương Hạ Thu đem trà pha xong, quay lại chỉ thấy Lưu Sinh đang ngồi trong lòng Thương Viễn chơi, thấy Thương Viễn nhìn mình, Hạ Thu cảm giác như có luồng điện chạy dọc sống lưng, run rẩy vội vàng dời mắt.

“Lưu đại ca cùng Tiêu....Tiêu công tử đâu?”

“Trong phòng, có việc cần bàn.” Thương Viễn cười nhẹ nói, nụ cười mê hoặc lòng người.

Hạ Thu thật sự muốn đem trà trong tay hắt vào mặt y a! Đến mùa xuân ấm áp nhất định phải xây phòng thật lớn!!! Nhất định!!

Hạ Thu hoàn toàn không nghĩ đến khả năng đuổi Thương Viễn đi....

Chung quy, thói quen a....người thật đáng sợ!!!

.

Lúc Tiêu Dực Tĩnh cùng Lưu Văn Hạ đi ra, sắc mặt không được tốt cho lắm.

“Tiêu thúc thúc!” Lưu Sinh lại dính vào Tiêu Dực Tĩnh. Tiêu Dực Tĩnh khôi phục thần sắc ôm lấy Lưu Sinh, sau đó đối Hạ Thu cười hỏi:

“Ta nghe Văn Hạ nói địa đồ trong phòng là do ngươi vẽ?” Nói xong còn liếc nhìn Thương Viễn một cái, tốt quá, không có phản ứng gì quá mức.

“Đúng vậy, Tiêu công tử.”

“Những tranh vẽ này cực kỳ tinh chuẩn, ta muốn mời Tiểu Hạ vẽ tập bản đồ cả Tiêu quốc ta, cùng Tây Khung quốc, Minh quốc, Bắc Lam quốc, Dương Sơ quốc, không biết có được không?”

Thương Viễn nghe vậy nhướng mày, nhưng vẫn không nói gì, xem ra lần này Thương Viễn định để cho Hạ Thu tự quyết định.

Hạ Thu thầm kêu khổ a, nhưng mà đối phương chính là hoàng đế nha, hoàng đế đã mở miệng rồi, nếu hần từ chối chỉ sợ không ổn, hơn nữa hoàng đế đã biết là do hần vẽ, chẳng lẽ sẽ đơn giản buông tha cho hần sao? Với lại Lưu Văn Hạ cũng có ơn với hần, Lưu Văn Hạ đã đem địa đồ giao cho hoàng đế, hiển nhiên, Lưu Văn Hạ cũng có ý như vậy. Nhưng mà một khi bản đồ này được công bố, truyền đến nước khác nhất định sẽ mang đến rất nhiều phiền toái cho hần.

“Cám ơn Tiêu công tử cất nhắc, đây cũng là vinh hạnh của tại hạ! Có điều....” Hạ Thu muốn thương lượng điều kiện với hoàng đế.

“Có điều kính xin Tiêu công tử đừng để việc này truyền ra ngoài!”

“Ta hứa!”

.

Màn đêm buông xuống, mùa đông rét cực nghênh đón trận tuyết rơi đầu tiên, khắp nơi ngập trắng tuyết.

Thương Viễn ôm Hạ Thu nói: “Nếu không muốn thì đừng cưỡng ép!”

Hạ Thu an tâm dựa vào ngực Thương Viễn: “Không phải không muốn, chỉ là không muốn đánh võ thể cục của thời đại này.”

Tuy không biết Hạ Thu vì cái gì lại nói như vậy, nhưng y tin tưởng Hạ Thu có chính kiến riêng của mình. Nếu Hạ Thu không muốn, vậy y sẽ bảo Tiêu Dực Tĩnh thu hồi lại đề nghị.

.

Ngày hôm sau, một chiếc xe ngựa chậm rãi nghiền nát những bông tuyết trên đường, đưa bốn người bọn họ tới hoàng cung.

Đứng trước tấm cung ẩm áp mà lộng lẫy, xa hoa, Hạ Thu buồn bực nói:

“Thương Viễn, sao ta lại cảm thấy nơi này rất quen thuộc vậy nhỉ?”

“Thế à? Sao ta không thấy gì cả?”

“Ta cũng không biết nữa, ta chỉ nhớ mang máng hình như mình đã tới đây thôi?” Hạ Thu nghĩ a, nghĩ mãi cũng không nhớ ra nổi.

Từ hôm nay bắt đầu, bọn họ sẽ ở lại tấm cung của Thập tam vương gia – Tây Ảnh điện. Ở nơi này, hoàng đế đã chuẩn bị sẵn dư địa chí của các quốc gia, cùng một ít du ký dã sử. Bởi vì không hiểu rõ lắm về văn tự, cho nên Lưu Văn Hạ đảm nhận việc giải thích, còn Hạ Thu vẽ lại. Tiểu Sinh thì cùng các hoàng tử tới chỗ Thái phó học tập. Thương Viễn một mực đứng bên cạnh hai người, đổi đi một thân áo vải, thấy thế nào cũng cảm giác được khí thế uy nghiêm tỏa ra từ người y.

Hạ Thu rất hoài nghi, nhưng vẫn không truy hỏi cặn kẽ, dù sao thì chỉ cần y vẫn là Thương Viễn trong mắt hắn là đủ rồi, thân phận đầu liên quan gì chứ?

Những cái khác, vốn không quan trọng.

Lưu Văn Hạ cũng ở cùng trong tấm cung. Hoàng đế có rảnh sẽ đến đây cùng bọn hắn ngây ngốc cả ngày, bữa tối cũng ở lại ăn chung. Lần đầu tiên ăn cơm cùng Tiêu Dực Tĩnh, Hạ Thu thực sự là thụ sủng nhược kinh a....

Không ngờ sẽ có ngày mình được ăn chung một bàn với hoàng đế, bao nhiêu người tha thiết mơ ước a. Đối với việc này, Hạ Thu vẫn có chút kiêu ngạo cùng hưng phấn, mà Thương Viễn thì lại không có bất kỳ phản ứng gì, vẫn bình thản như thường ngày.

12. Chương 12: Vì Vậy, Làm

Đình viên chính giữa Tây Ảnh điện, bông tuyết lặng lẽ phiêu phiêu, hoa mai ngạo nghễ bung cánh đón chờ gió lạnh. Hiện tại đã được nửa mùa đông, tuyết rơi phủ trắng mặt đất, vì không có gió, cho nên hết thấy tĩnh lặng như một bức tranh thủy mặc. Thương Viễn cùng Tiêu Dực Tĩnh đứng trong tuyết, hai gã nam tử tuấn tú phi phàm tạo thành cảnh đẹp không người nữ quấy nhiễu.

“Phụ hoàng cùng mẫu hậu sắp trở về. Hoàng thúc, xin ngài giúp ta...” Tiêu Dực Tĩnh bất giác nắm chặt tay.

Chuyện của hắn và Lưu Văn Hạ đã đến tai Thái thượng hoàng cùng Thái hậu. Thái thượng hoàng nhất định sẽ không tha cho Lưu Văn Hạ, lúc cần thiết, Thái thượng hoàng sẽ âm thầm trừ bỏ hắn. Đối mặt với Thái thượng hoàng, cho dù Tiêu Dực Tĩnh thân là hoàng đế cũng không dám dùng tính mạng Lưu Văn Hạ đánh cược! Nếu đánh cược, thua, đó chính là một chữ – chết.

Một bên là quyền lực cùng thiên hạ, một bên là người mình yêu. Thật phải lựa chọn sao? Có thể không lựa chọn hay không, nếu có thể, hắn thật sự nguyện ý từ bỏ thiên hạ. Hắn không thể đánh cược, càng không dám đánh cược. Nếu Văn Hạ có chuyện gì, thì hắn....

“Vì một người nam nhân, đáng giá sao?” Thương Viễn nói.

“Nếu Hạ Thu muốn hoàng thúc lựa chọn, hoàng thúc sẽ chọn thế nào?” Tiêu Dực Tĩnh hỏi ngược lại.

“....”

“Được, ta giúp người.”

Tiêu Dực Tĩnh thở dài một hơi, có Thương Viễn giúp đỡ, Thái thượng hoàng cũng sẽ không dễ dàng ra tay với Lưu Văn Hạ.

“Thương Viễn, hoàng thượng yêu Lưu đại ca đúng không?” Hạ Thu dựa vào lòng Thương Viễn, véo nhẹ má y. Tiêu Dực Tĩnh mỗi ngày tới nơi này, đều có thể nhận ra nhu tình trong mắt hắn đối với Lưu Văn Hạ. Khi mới biết chuyện của hoàng đế và Lưu Văn Hạ, Hạ Thu cảm thấy rất kinh hãi, nhưng rồi lại nhanh chóng bình thường trở lại. Hắn và Thương Viễn mặc dù không hề mở miệng nói ra những lời yêu thương hay hứa hẹn, đều là nam nhân đâu có gì cần phải nói, hơn nữa hắn và Thương Viễn đã sớm hiểu rõ quan hệ và tình cảm của đối phương, từ lâu đã chấp nhận. Hạ Thu nghĩ mình muốn sống một mình cả đời, nhưng thật không ngờ lại sẽ có một người xâm nhập vào cuộc đời mình. Cho nên, Hạ Thu cảm thấy chỉ cần đồng tâm cố gắng, hai nam nhân cũng không có gì là không thể.

“Ừ.” Thương Viễn không giấu diếm.

“Nhưng mà vì sao ta lại thấy Hoàng thượng đối với người dường như rất cung kính a! Nói thực ra! Người là ai?” Hạ Thu cười hì hì hỏi.

“Ta là hoàng thúc của hắn! Người tin không?” Thương Viễn tức giận nói.

“Ách.....không tin!” Hạ Thu đáp. Y có chỗ nào giống Vương gia chứ? Hắn quả thật là nhìn mãi cũng không ra a.

Người không tin ta cũng không có cách nào, ta vốn chính là.....

“Ta hôm nay thấy Lưu đại ca luôn ưu phiền không vui, sợ là xảy ra chuyện gì.”

“Người không cần lo mấy chuyện đó.”

“Không được, Lưu đại ca đối ta có ơn cứu mạng. Cho nên bất luận như thế nào, chuyện của hắn chính là chuyện của ta.” Hạ Thu kiên quyết. Kiếp trước hắn cũng xem tivi không ít, thâm cung nội đấu gì gì a, mặc dù ở đây không cảm giác được, nhưng mỗi ngày buổi tối Tiêu Dực Tĩnh lại tới ngủ cùng Lưu Văn Hạ, mà sắc mặt Lưu Văn Hạ rất u buồn, hắn vốn là người ít nói, hiện tại ngoài trừ giảng giải dư địa chí, trên cơ bản không nói được mấy lời. Hạ Thu nhìn hắn như vậy nên lo lắng vô cùng.

Thấy Hạ Thu như thế, Thương Viễn có điểm ghen tỵ.

“Thái thượng hoàng sắp trở lại, chính vì muốn xử lý chuyện của Lưu Văn Hạ và hoàng thượng, người nghĩ mình có thể giúp được hắn sao?” Thương Viễn thật sự không muốn đả kích Hạ Thu.

“Thái thượng hoàng?!” Hạ Thu kinh hô. Chuyện này quả thật vượt quá sức tưởng tượng của hắn. Hoàng đế bây giờ là kẹt ở giữa, trong lòng khẳng định khổ muốn chết.

“Còn muốn giúp sao?”

“Cái này....Nhưng mà nếu Lưu đại ca gặp phải nguy hiểm, ta nhất định sẽ trợ giúp!”

Ai, cái đầu nhỏ của người rốt cuộc chứa những gì thế hả....

“Thương Viễn, hoàng thượng nói, về xong địa đồ, hắn sẽ cho ta một khoản tiền. Đến lúc đó....đến lúc đó người cùng ta rời khỏi đây tìm làng quê nào đó ẩn cư cả đời được chứ?” Hạ Thu cẩn thận hỏi, hắn rất sợ Thương Viễn không đồng ý a. Vất vả lắm mới xác định được tình cảm của mình, cũng không biết Thương Viễn đối với hắn đến tốt cùng có bao nhiêu thực tâm, cho nên, Hạ Thu rất sợ y không đồng ý.

Cả đời sao? Hai người? Cũng tốt.

“Được!” Thương Viễn cười nói.

“Thật chứ!” Hạ Thu cao hứng hôn phớt lên môi Thương Viễn.

Thương Viễn nhân cơ hội đè Hạ Thu ra lột sạch, làm cho hắn ở dưới thân mình run rẩy.

Hạ Thu đỏ mặt, hai nụ hoa nhỏ khẽ run lên. Hắn thấy được cái đó của Thương Viễn đang dần cứng lại, cảm giác vừa hưng phấn vừa sợ hãi, chần chừ, do dự hỗn loạn đan xen.

“Thương Viễn....chúng ta....chúng ta.....làm đi.....”

Trong mắt Thương Viễn ham muốn đang không ngừng thiêu đốt, mỗi lần y cùng Hạ Thu đều là lấy tay hoặc y dùng miệng giúp Hạ Thu giải quyết, không phải không cố gắng tiếp xúc cảm địa, mà vì Hạ Thu cự tuyệt hết sức rõ ràng, Thương Viễn cũng không muốn ép buộc hắn. Lúc này đây, xem ra Hạ Thu đã gỡ bỏ phòng bị, hơn nữa là hoàn toàn tiếp nhận y.

Hiển nhiên, Hạ Thu bất tri bất giác cũng yêu y.

“Được!” khàn khàn thanh âm xuất ra, y đã sớm đợi giờ khắc này lâu rồi. Thương Viễn lấy từ dưới gối một bình nhỏ, dịch thể màu trắng sữa chảy ra làm Hạ Thu không khỏi thẩn nghĩ có phải Thương Viễn đã sớm dự mưu tốt lắm rồi hay không.....

Vì vậy, đêm hôm đó, làm..

Tinh thần Lưu Văn Hạ càng ngày càng không tốt, mà hoàng đế sắc mặt cũng thập phần âm trầm. Áp lực từ Thái thượng hoàng cơ hồ khiến bọn họ không thở nổi, Hạ Thu sốt ruột không thôi, nhưng Lưu Văn Hạ lại không muốn nhắc tới.

Rốt cục, Lưu Văn Hạ ngã bệnh. Tính tình Tiêu Dực Tĩnh lại càng kém theo, mỗi ngày thượng triều khí áp cực kỳ đáng sợ. Ai cũng không dám cầm chút ít việc nhỏ đi phiền nhiễu Tiêu Dực Tĩnh.

“Dực Tĩnh!” Lưu Văn Hạ nằm trên giường, sắc mặt tái nhợt, thỉnh thoảng ho khan.

“Văn Hạ....” Thương tâm, khổ sở, ôn nhu, đau lòng.....đủ loại tâm tình lẫn lộn khiến hoàng đế mệt mỏi không chịu nổi. Thái thượng hoàng không ra tay với Lưu Văn Hạ, cũng không làm khó hắn, chỉ là nhìn địa đồ Lưu Văn Hạ cùng Hạ Thu làm, ném một câu, vẽ xong địa đồ thì tức khắc rời cung. Vĩnh viễn cũng không được gặp lại hoàng đế, đây là giới hạn nhượng bộ của Thái thượng hoàng.

Lưu Văn Hạ bị bệnh, Hạ Thu liền đương nhiên bãi công, mỗi ngày thanh nhân mang theo Lưu Sinh lo lắng không thôi cùng chăm sóc Lưu Văn Hạ.

Lúc này, Thương Viễn đang cùng Thái thượng hoàng ngồi trong đình nghỉ mát. Một chân đặt lên bàn, một bên cắn hạt dưa, bộ dáng đúng chuẩn lưu manh đường phố. Hai bên thái dương Tiêu Ly – Thái thượng hoàng khẽ giật giật.

“Đại ca đây chính là làm khó ta a!”

“Hừ! Các ngươi nguyên một đám thật muốn tức chết ta sao! Một người là hoàng đế, một người là Âm hoàng, chẳng lẽ muốn cho họ Tiêu đoạn tử tuyệt tôn? Ta không quản được ngươi, nhưng ta sẽ không cho phép Dực Tĩnh tiếp tục sai lầm!”

“Ai! Đại ca, nếu ta nhớ không lầm, ngoại trừ ta, dưới ngươi còn có mười một vị huynh đệ cùng năm vị muội muội họ Tiêu đâu! Còn có bốn nhi tử, hai nữ nhi. Ngươi nói đoạn tử tuyệt tôn như vậy chính là tính tất cả mọi người sao! Nói không chừng bọn họ nghe được mất hứng liền thật sự đoạn tử tuyệt tôn a!” Thương Viễn từng từng không coi ai ra gì đáp.

“Ngươi! Ngươi muốn tức chết ta a!” Tiêu Ly hận không thể cho y một cái tát. Đệ đệ nhỏ nhất này lúc nào cũng làm hắn tức giận.

“Tức chết không dám, nhưng năm đó đại ca dứt khoát thoái vị, ta nghĩ tuy Dực Tĩnh hiện giờ chỉ có một đứa con, nhưng nếu học đại ca thoái vị vân du tứ hải, cũng không phải là không thể a!”

“Ngươi đang uy hiếp ta sao!” Tiêu Ly âm trầm nói.

“Không dám! Ta đi về trước! Tiểu Hạ nhà ta lâu như vậy không thấy ta về sẽ lo lắng!”

Nói xong liền tiêu sái rời đi, bỏ lại Tiêu Ly tức giận đến bốc hỏa vẫn không thể làm gì y được.

Dù sao, hoàng thất quả thực có lỗi với Thương Viễn nhiều lắm.

Tình trạng của Lưu Văn Hạ vẫn không chuyển biến tốt, ngay cả Ngự y cũng bó tay không có biện pháp, chỉ nói là tâm bệnh, thân thể cũng chỉ có thể chậm rãi điều trị, Tiêu Dục Tĩnh rốt cục không chịu được rơi nước mắt. Hạ Thu thấy vậy cũng không khỏi đau lòng, Lưu Sinh nhào người vào bên giường khóc lớn.

Cho nên Thương Viễn vừa vào, còn tưởng Lưu Văn Hạ đã chết đâu? Đã không chết thì ba tên này còn khóc lóc cái gì? Thương Viễn trở mặt không nói gì....

Thấy Lưu Sinh khóc đến mệt mỏi thiếp đi, Lưu Văn Hạ càng thêm khổ sở.

“Hoàng thượng, thả ta đi....”

Với người hay với ta đều tốt....

.

Ra khỏi phòng, Hạ Thu liền lên án:

“Thương Viễn, Thái thượng hoàng quá nhẫn tâm.”

“Ngu ngốc!” Nâng tay xoa xoa đầu Hạ Thu.

“Nếu dùng một thứ để đổi, người nói Thái thượng hoàng có thể chấp nhận Lưu đại ca cùng hoàng thượng hay không?”

“Không biết, có thể được, cũng có thể không được. Thái thượng hoàng quan tâm chính là toàn bộ thiên hạ, cũng không phải chỉ vì một thứ nhỏ nhỏ gì đó là có thể chấp nhận bọn họ.” Thương Viễn nói. Tiêu Ly thực sự quyết tâm muốn Lưu Văn Hạ rời đi.

“Có thể, ta có thể!” Hạ Thu nói.

“Ngốc!”

“Ta nói thật mà!”

“Được rồi, được rồi! Người nói có thể là có thể!”

Thấy Thương Viễn không hề tin mình, Hạ Thu buồn bực a! Không trông cậy vào Thương Viễn có thể tin tưởng, trong triều đình thì lại không có người quen biết, nhưng có một người Hạ Thu vẫn nhớ, đó chính là Hộ bộ Thượng thư – Giang Dạ!

Cầm ngọc bài thông hành hoàng đế ban cho, lúc Hạ Thu tìm được Hộ bộ, đều thiếu chút nữa mặt ngã ra đất. Đối với việc Hạ Thu đến tìm mình, Giang Dạ đắc ý a! Vô sự không đăng tam bảo điện! Nhất định là có việc cầu hần, nhưng hần tuyệt đối sẽ không dễ dàng đồng ý....

Hắc hắc....

13. Chương 13: Đại Kết Cục

“Rằm!” Hạ Thu đặt mạnh đồ ăn lên bàn, tức giận nhìn nam nhân đang nuốt ngấu nghiến. Trên bàn đã có hơn mười món, nhưng hiển nhiên, nam nhân trước mắt này còn chưa thấy đủ.

“Ngô....ngô....Không tồi! Không tồi! Thật sự là tay nghề thượng hạng a! Cả đời người mà nấu cho ta ăn thì quá tốt rồi.”

Sắc mặt Hạ Thu tối sầm. Hần nhin, nhin! Nhin! Nhin!

“Ai nha! Xem ra Thượng thư đại nhân hôm nay có lộc ăn a, lại có thể ăn đồ ăn Tiểu Hạ nhà ta làm!” Thương Viễn cười sang sảng, cất bước vào trong phòng. Giang Dạ sợ tới mức run lên.

“Vương....Thương Viễn nói đùa, ta chỉ là hâm mộ tay nghề của Hạ Thu đã lâu, cho nên mới thỉnh hần tới phủ làm khách!”

Người....tên chết tiệt này! Nào có khách nhân xuống bếp nấu cơm! Hạ Thu trong lòng đã thầm lăng trì Giang Dạ thành ngàn mảnh.

“Yêu, chẳng lẽ Giang đại nhân không biết mỗi một món Hạ Thu nấu giá trị năm lượng bạc sao?” Thương Viễn cười ngồi xuống bên cạnh Hạ Thu, Bạch Vũ tự động mang lên bát đĩa, Thương Viễn gấp một miếng thịt gà cho vào miệng.

Ừm, thật không hổ là Tiểu Hạ nhà ta làm, lúc nào cũng ngon miệng....

Nghe Thương Viễn nói năm lượng bạc một món, lại nhìn trên bàn mười đạo món ăn, Giang Dạ không khỏi kêu khổ.

Dựa vào cái gì đồ ăn Hạ Thu làm còn đắt hơn cả Túy Hương các lớn nhất thành Bình An a? Đây là cướp bóc trắng trợn! Cướp bóc trắng trợn!

Giang Dạ và một miếng thật to, để giải mối hận trong lòng.

Cuối cùng Hạ Thu vui sướng nhận ngân lượng từ Giang Dạ. Nhìn bộ dáng như bị cắt thịt của hắn, Hạ Thu hả hê a!

“Được rồi, chúng ta về thôi!” Thương Viễn trực tiếp vác Hạ Thu lên vai.

“Uy, thả ta xuống, ta còn có chuyện hỏi Giang Dạ! Mau buông ta xuống!” Hạ Thu nắm lưng Thương Viễn.

Trở lại tấm cung, Thương Viễn đem Hạ Thu ném lên giường. Hạ Thu u oán trừng trừng Thương Viễn. Chết tiệt! Thể diện của hắn mất hết! Lại bị một nam nhân khiêng trở về, còn một đường bị người ta nhìn thấy, từ nay về sau....từ nay về sau..còn mặt mũi đâu để gặp người....

“Có chuyện gì ta sẽ trả lời cho ngươi! Ngươi không cần phải đi tìm nam nhân khác!”

Thương Viễn tìm Hạ Thu cả ngày, mới biết hắn đi quý phủ của Giang Dạ, trong lòng khó chịu phải chết.

“Ai bảo ngươi không tin ta!” Hạ Thu tức giận muốn đánh cho Thương Viễn một trận.

Kết quả, Hạ Thu cùng Thương Viễn giận dỗi, giận đến hai ngày. Cuối cùng, Thương Viễn giận dữ đè hắn xuống, đầu giường nháo cuối giường hòa.

“Ngươi muốn biết địa lý của Bắc Lam quốc? Ngươi đúng là heo mà, thiên hạ này có người nào hiểu rõ Bắc Lam quốc hơn ta chứ!”

Ha? Heo? Hạ Thu trợn trừng mắt lườm Thương Viễn! Bởi vì hắn không hiểu mấy chữ cổ kia, cho nên không cách nào vẽ địa đồ nữa. Nhưng địa đồ hắn vẽ đã dần dần rõ ràng, hắn phát hiện, đường thủy của từng nước đều thông với nhau! Sông ngòi bốn phương nối liền qua các nước! Cho nên, chỉ dựa vào đường thủy cũng có thể đi sang nước khác! Có điều hiện tại không ai giảng giải, lại không biết cổ văn nên phải đi tìm Giang Dạ để hỏi một chút về địa lý của Bắc Lam.

“Nói mau! Nói mau!” Hạ Thu hung dữ truy vấn.

Thương Viễn bắt đầu giảng giải, thanh âm trầm thấp, miêu tả sinh động.

Diện tích đất đai của Bắc Lam quốc rất nhỏ, kinh đô lại xây trên mặt nước, dựa vào số đất ít ỏi không bị ngập lụt lên một vương quốc trên nước. Bắc Lam quốc có một truyền thuyết, ảnh ngược phía dưới đô thành còn có một thành trì khác chìm trong nước, ở đó đều là thủy quái hình người đuôi cá, hồ nước nơi xây dựng kinh đô tương truyền là giọt lệ của tiên nhân rơi xuống Bắc Lam. Cả đô thành dùng Vân Phong sơn làm trung tâm hướng bốn phía tản ra, hoàng cung dựa hồ mà xây, đỉnh núi quanh năm phủ mây trắng chính là nơi ở của tiên nhân trong truyền thuyết...

Hạ Thu say mê nghe! Thật sự là một nơi lãng mạn thần bí. Nhưng không có đất thì đất nước họ làm cách nào để giàu có chứ? Thương Viễn cho hắn đáp án: sơn phần, trân châu thủy sản, mỗi khi đến mùa xuân, cả kinh đô sẽ tràn ngập trong mùi hương thơm ngát. Hơn nữa, người dân Bắc Lam tương mạo tuấn mỹ, làm người ta dễ sinh hảo cảm.

Hạ Thu hưng phấn nói: Sau này chúng ta cùng tới Bắc Lam du ngoạn được không.

Thương Viễn hàng năm đều đi Bắc Lam. Nhưng nếu Hạ Thu đã muốn đi, vậy thì đi thôi.

.

Hai ngày sau, Hạ Thu đem một trương bản vẽ giao cho Thương Viễn. Thương Viễn giở ra xem tức khắc ngay người!

Đó là bản vẽ thiết kế tạo thuyền!!!

Thương Viễn còn chưa nhìn rõ ràng đã bị Hạ Thu lấy lại sau đó xé thành hai nửa, Thương Viễn đau lòng a!

“Người xé nó làm gì?!”

“Hắc hắc! Cầm cái này đi cùng Thái thượng hoàng trao đổi! Lưu đại ca còn tiếp tục như vậy sẽ không tốt!”

“Ta đưa nửa kia cho hoàng thượng, chỉ cần Thái thượng hoàng nhìn thấy, về phần có đáng giá hay không thì tùy hấn quyết định! Thuyền của năm nước đều rất hoa lệ nhưng không chắc chắn, nhiều nhất chỉ sử dụng được một năm mà thôi! Nếu muốn dùng nó để viễn dương căn bản là chuyện không thể, Thương Viễn, ta tin tưởng ở nơi các người không biết vẫn còn có đại lực khác tồn tại, có quốc gia khác tồn tại! Nếu một con thuyền cực lớn lại chắc chắn xuất thế, muốn viễn dương cũng không phải mơ ước viễn vông!”

Thuyền viễn dương Hạ Thu thiết kế kết hợp công nghệ hiện tại cùng dáng vẻ hiện đại, gồm tám cột, hai mươi bốn cánh buồm, thích hợp đi xa. Công trình này nếu thật muốn làm, chi phí đầu tư sẽ rất lớn, hơn nữa gỗ dùng đóng thuyền cần tỉ mỉ chọn lựa. Trên bản vẽ, Hạ Thu đem tất cả những điều cần lưu ý ghi lại rõ ràng, còn vẽ cả mặt cắt thuyền để người xem có thể hiểu rõ cấu tạo.

“Đầu người bên trong rốt cuộc chứa những cái gì?” Nội tâm Thương Viễn kích động dị thường.

“Thương Viễn, nếu chuyện này để người khác biết được, ta nhất định sẽ phải chịu phiền toái không ngừng. Nhưng vì Lưu đại ca, nguy hiểm mấy ta cũng chịu!”

“Yên tâm đi, ta sẽ bảo vệ người!” Thương Viễn ôm chặt lấy Hạ Thu.

Xem ra y gặp được một kho báu, hơn nữa còn là kho báu không tranh quyền thế. Như vậy cũng tốt, vĩnh viễn thuộc về mình, hảo hảo mà bảo vệ, sẽ không để hấn lộ diện trước thiên hạ.

.

Một tháng sau, hai chiếc xe ngựa ly khai Bình An thành. Xe ngựa đi trước ngồi Lưu Văn Hạ, Thương Viễn, Lưu sinh và Hạ Thu cùng một con bạch hồ ly. Xe ngựa đằng sau thì chất đầy đồ đạc.

Lúc này, đã là xuân ấm đào hoa nở rộ....

Rời khỏi Bình An thành, Hạ Thu mới phát hiện, thì ra, Tiêu quốc này có nhiều đào hoa như vậy.

Đạp trên đào hoa mà đi, bình an cả đời.

Bảy năm sau, hoàng đế thoái vị nhường ngôi cho con trai duy nhất của mình, Thái tử khi đó tuổi tròn mười lăm. Hoàng đế ẩn cư, còn Thập tam hoàng thúc y nguyên hàng năm sẽ trở lại triều đình một chuyến, xử lý những việc mà thiếu niên hoàng đế chưa xử lý được.

Mà trong bảy năm này, Tiêu quốc chế tạo con thuyền viễn dương với tám cột hai mươi bốn cánh buồm khiến thiên hạ chấn động! Mất đúng mười năm, rốt cục hoàn thành.

.

Thôn Đào Nguyên Hương chỉ có mười tám hộ, khắp núi đào hoa rực rỡ khiến người ta không khỏi say mê. Trong sân nhà, thiếu niên mười hai tuổi diện mạo như nhân gian yêu nghiệt, đứng giữa tán đào hoa dễ làm người lầm tưởng là yêu tinh hoa đào. Tiểu thiếu niên kia nghịch ngợm đem bạch hồ ly quăng về phía nam tử hai mươi tuổi gần đó:

“Tiểu Hạ thúc thúc ta đi trước!” rồi chạy đi.

“Xú tiểu tử! Đợi Tiêu thúc thúc ngươi trở về, xem ta bảo y hảo hảo trị ngươi một phen không!” Nam tử mắng to, cách đó không xa một nam tử khác trở mình tiếp tục nằm trên cây ngủ, mà trong gian phòng, nam tử đứng bên cửa sổ vẻ mặt chờ mong nhìn ra phía xa xa....

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kinh-do-dao-hoa-nguyen>